

N. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὀδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, καρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐμμ. Γονζαλές : ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρ. Τόνυ.— Βσεβολὸδ Κρεστόβακη : ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετάφρ. Ἀγ. Γ. Κωνσταντινίδου.— Σαβιὲ δὲ-Μοντεπέν : Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ, μυθιστόρημα, μετάφρασις Παρ. Παῦ.— Χ. Χριστιανοῦ Ἄνδερσεν : ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΑΝΕΥ ΕΙΚΟΝΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ

ΕΡΕΝΙΚ

Emile Bayard

Οἱ ἐγγράφοντες πέντε προ-
πληρωτέους Συνδρομητὰς εἰς
τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», λαμ-
βάνουσι

ΔΩΡΕΑΝ

τοὺς 25 τόμους τῆς «Ἑλληνικῆς Βι-
βλιοθήκης» τῆς ὑπὸ τῶν κκ. Μπαρτ
καὶ Χριστ ἐκδιδομένης, τιμωμένης
δρ. 12, καὶ τὰ ἐκ 312 καλλιτεχνικῶν
σελίδων ἐξαιρέτως χρυσόδετα

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

τοῦ κ. Τσακασιάνου, ἀντὶ δρ. 2,50
ἐλεύθ. ταχυδρομικῶν, ἄδετα δὲ δρ.
2, ἀντὶ τῶν ἀρχικῶς 4. Τὸ δικαίωμα
τοῦτο ἐπεκτείνεται καὶ διὰ τοὺς προ-
πληρώσαντας συνδρομητὰς μας,
πρὸς οὓς ἀποστέλλονται καὶ τὰ 25
τεύχη τῆς «Ἑλληνικῆς Βιβλιοθή-
κης» ἀντὶ δρ. 3, προστιθεμένων λε-
πτῶν 50 διὰ ταχυδρομικά.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

Ἱστορικὸν μυθιστόρημα

[Συνέχεια]

Οἱ τοξόται, οἵτινες ἐγνώριζον τὸν εὖε-
ρέτιστον χαρακτήρα τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτῶν,
ἐτάχθησαν ἐν γραμμῇ δίδοντες αὐτῷ θέ-
σιν, διότι προέβλεπον ὅτι θὰ συνήπτετο
αἰματηρὰ πάλιν.

Ἡ κόμησος ἔντρομος συνεσπειροῦτο
πλησίον τοῦ Διδιέ, ὅτε ὁ ἀξιωματικός,
πρὸς μεγίστην ἐκπληξιν πάντων, κατέστη
κάτωχος.

— Σατανᾶ! ἀνέκραξεν ὀπισθοδρομῶν,
ἂν οἱ ὀφθαλμοί μου δὲν μὲ ἀπατῶσιν,
εἶναι . . .

— Ἐγώ, ἀγαπητὲ Ἰωνᾶ, διέκοψε ζω-
ηρῶς ὁ Βουρβόνος θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ
ὤμου τοῦ Γασκόνου. Δὲν ἐπερίμενες νὰ
μὲ συναντήσης ἐδῶ, δὲν εἶν' ἀληθές;

— Ὅχι, ἰππότη μου, ἐφέλλισεν ὁ ἀρ-
χηγὸς ἀναγνωρίσας τὸν στρατάρχη, τὸν
πρῶτον αὐτοῦ προστάτην.

Ὁ Πομπερᾶν ἠννόησεν ὅτι ἔπρεπε ν'
ἀφήσῃ εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῶν τοξοτῶν τὸν
καιρὸν, ἵνα συνέλθῃ ἐκ τῆς ταραχῆς του.

— Εἶσθε καὶ σεῖς ἐντεταλμένοι τὴν κα-
ταδιώξιν τοῦ στρατάρχου, ἀρχηγὲ Ἰωνᾶ;
ἠρώτησεν αὐτὸν ἀποτόμως.

— Βεβαίως! ἀπήντησεν ὁ ἀξιωματι-
κὸς δεικνύων περγαμνὴν φέρουσαν τὴν
βασιλικὴν σφραγίδα. Προχθὲς ἐκοιμώμην
ἔτι, ὅτε μοὶ ἐπέδωκαν τὴν διαταγὴν ταύ-
την.

Ὁ πρίγκηψ ἐμειδίασε.

— Βλέπεις, ἀγαπητὲ Ἰωνᾶ, ὅτι τὸ
καλὸν ἔρχεται ἐνῶ κοιμᾶται τις. Εἶσαι

ἤδη λοχαγός· ἂν συλλάβῃς τὸν στρατάρ-
χην ἐξησφάλισες τὴν τύχην σου!

Ὁ Γασκόνος ἀνήγειρεν ὑπερφηφῶς τὴν
κεφαλὴν, συνέθλιψε τὴν περγαμνὴν με-
ταξὺ τῶν δακτύλων του καὶ οἱ μῦς τοῦ
προσώπου του συνεστάλησαν.

— Ἄν ἀπὸ ἐμὲ μόνον ἐπιρίμεναν νὰ
συλλάβω τὸν στρατάρχη, ἀπήντησεν ὑ-
ψῶν τοὺς ὤμους, ὁ μέγας αὐτὸς ἔνοχος
θὰ ἦτο ταχέως ἐκτὸς τῆς Γαλλίας.

— Πῶς! λοχαγέ, θὰ τὸν ἀφήνατε νὰ
διαφύγῃ; ἠρώτησεν ὁ Πομπερᾶν ἐκπλη-
κτος.

— Ἐ, ὄχι! δὲν ἐννοεῖτε, ἰππότη μου,
εἶπε γελῶν ὁ Γασκόνος. Ἐννοῶ ὅτι δὲν
εἶμαι τυχερός. . . Δυνατὸν νὰ συναντήσω
τὸν στρατάρχη, νὰ τὸν ἴδω κατὰ πρό-
σωπον, ὅσον πλησίον βλέπω σᾶς καί. . .

— Καί; ἠρώτησεν ἀνησύχως ὁ Πομ-
περᾶν.

— Διάβολε! εἶμαι ἰκανὸς νὰ μὴ τὸν
ἀναγνωρίσω.

Ὁ Πομπερᾶν ἀνέπνευσεν. Ὁ πρίγκηψ
ἐμειδία πάτοτε.

— Ἀχάριστε! εἶπεν, ἐλησμόνησας λοι-
πὸν τὴν φυσιογνωμίαν ἐκείνου, ὅστις σὲ
ἐθεώρει ὡς εὐνοούμενον μαθητὴν! Ἰωνᾶ,
φέλε μου, οὐδέποτε θὰ προκόψῃς.

Καὶ ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ γενναίου Γα-
σκόνου καὶ ἔθλιψεν αὐτήν. Κραυγαὶ ἀκου-
σθεῖσαι εἰς τὴν ὄχθην διέκοψαν τὴν συν-
διάλεξιν καὶ εἴκυσαν τὴν προσοχὴν τῶν
ἐπιβατῶν. Δύο μοναχοὶ ἔτρεχον κραυγᾶ-
ζοντες:

— Σταματήσατε! σταματήσατε!

Οἱ ψευδεῖς θωρακοφόροι ἀνεγνώρισαν
τὸν Φοσέ καὶ τὸν Γουλάρ.

ὑπὸ τὸ ράσον τοῦ μοναχοῦ, ἐψιθύρι-
σεν ὁ Πομπερᾶν εἰς τὸ οὖς τοῦ Ἰωνᾶ,
κρύπτονται δύο στρατιῶται, σταλέντες
εἰς καταδιώξιν τοῦ πρίγκηπος.

Ὁ Γασκόνος ἔδειξεν ἀδιαφορίαν ὡς νὰ
μὴ ἤκουσέ τι, ἐκάμυσεν ὅμως τὸν ὀφθαλ-
μὸν, θωπεύων τὸν μύστακα αὐτοῦ.

— Σταματήσατε! ἐκραύγαζον ὁ Γου-
λάρ καὶ ὁ Φοσέ πάντοτε τρέχοντες.

Ὁ λεμβούχος ἠγγόνει ἂν ἔπρεπε νὰ ἐ-
πανέλθῃ εἰς τὴν ὄχθην ἢ νὰ προχωρήσῃ.
Ἐστράφη πρὸς τὸν Ἰωνᾶν.

— Ἀρχηγέ μου, εἶπεν αὐτῷ ταπει-
νῶς, ἀφοῦ ἐγλύτωσα τ' αὐτιά μου, καὶ
ἐσώθηκα ἀπὸ τὴν κρεμάλα, πρέπει νὰ μὲ
ἀφορέσουν αὐτοὶ οἱ πανοσιώτατοι;

— Περιφρόνησε αὐτὸν τὸν μοναχόν,
εἶπεν ὁ Πομπερᾶν. Δὲν πρέπει χάριν αὐ-
τοῦ νὰ χάνωμεν τὸν καιρὸν μας ἡμεῖς οἱ
σπεύδοντες νὰ ἐκτελέσωμεν τὴν ὑπηρεσίαν
τοῦ βασιλέως. Ἄφες αὐτοὺς τοὺς ἐπαί-
τας· ἔλα!

— Διάβολε! ἔχετε δίκαιον, ἰππότη
μου, εἶπεν ὁ Ἰωνᾶς.

— Ναί, ναί, ἀπήντησαν ταῦτοχρόνως
οἱ τοξόται.

— Ἐπειτα, μὰ τὸν ἅγιον Κάρολον,
προσέθηκεν ὁ δούξ, νομίζω ὅτι εἶναι με-
θυσμῆνοι αὐτοὶ οἱ κατεργαροί. Ἴδέ, λο-
χαγέ.

Καὶ ἀληθῶς ὁ Γουλάρ καὶ ὁ Φοσέ ἐ-
βάδιζον προσκόπτοντες ἐκ τῶν πολλῶν

χαλίκων τῶν διεσπαρμένων ἐπὶ τῆς παρα-
λίας.

— Ἐμπρός, ἐμπρός, λεμβούχε! ἐκραύ-
γασαν οἱ τοξόται.

Ὁ Γουλάρ καὶ ὁ Φοσέ εἶδον μετ' ἀπελ-
σίας τὸ ἀκάτιον ἀπομακρυνόμενον τῆς
ὄχθης, καὶ ἠπέλιθσαν διὰ τῆς πυγμῆς
τοὺς ψευδεῖς ἀποστόλους τοῦ ἁγίου Οὐ-
βέρτου, οἵτινες τόσον αὐθαδῶς κατεχρά-
σθησαν τῆς ἐμπιστοσύνης αὐτῶν.

Ὁ Βικέντιος Ζοδέλ, ἀνήσυχος διὰ τὸ
συμβάν, ἠθέλησε νὰ κατευνάσῃ τὴν ὄρ-
γὴν αὐτῶν.

— Ἐ, βιάζεσθε, σεβαστοὶ μου καλλί-
γηροι, εἶπεν αὐτοῖς, τρέξετε εἰς τὸ γεφύ-
ρι· ἂν σᾶς βαστᾶ τὸ ποδάρι μὲ τὴν βοή-
θειαν τοῦ Θεοῦ θὰ φθασετε μαζὺ μας.

Οἱ δύο θωρακοφόροι εὗρον βεβαίως τὴν
συμβουλὴν καλήν, διότι ἀνεγείραντες τὰ
ράσα αὐτῶν, καὶ δέσαντες αὐτὰ περὶ τὴν
ὀσφύν, διηυθύνθησαν τροχάδην πρὸς τὴν
γέφυραν. Οἱ τοξόται ἔκρουσαν φρενητιω-
δῶς τὰς χεῖρας καὶ ἐκραύγασαν στεντο-
ρεῖα τῆ φωνῇ.

Ἡ Ἄρτεμις καὶ ὁ Διδιέ, στηριζόμενοι
ἐπὶ τοῦ χεῖλους τοῦ ἀκατίου, ἐμειδίων
βλέποντες τοὺς παραδόξους ἐκείνους μο-
ναχοὺς τρέχοντας ὡς ἀθλητὰς τῶν ἡρωι-
κῶν χρόνων, ὡς εἰ διεφιλονεῖκου τὸ βρα-
θεῖον τοῦ δρόμου τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγῶ-
νων. Ἀλλὰ πρὸς μεγάλην τῶν ἐπιβατῶν
ἐκπληξιν οἱ μοναχοὶ ἠφανίσθησαν ὀπισθεν
τῆς κοιλάδος τῶν παρὰ τὴν ἀκτὴν σχί-
νων.

Ἐν τούτοις ὁ δούξ καὶ ὁ Πομπερᾶν ἠν-
νόησαν τὸ κρίσιμον τῆς θέσεως αὐτῶν.
Φθάνοντες εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην, ἐκιν-
δύνεον νὰ πέσωσιν εἰς χεῖρας τοῦ Φοσέ
καὶ τοῦ Γουλάρ· διότι τὸ ἀκάτιον, πλεόν
ἐναντίον τοῦ ἀνέμου, ἔβαινε βραδύτατα,
οἱ δὲ δύο θωρακοφόροι ἠδύναντο καθ' ὅδον
νὰ συναντήσωσι καὶ νὰ λάβωσι μετ' ἐ-
αυτῶν τινὰς τῶν συντρόφων των. Ἄν
ἐζήτηον νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς ὁ μέρος ἐπε-
βιβάσθησαν, θὰ ἠγειρον ὑπονοίας παρὰ
τοῖς τοξόταις, οἵτινες, βεβαίως, δὲν θὰ
εἶχον τὴν καλὴν διαθέσιν τοῦ ἀρχηγοῦ
αὐτῶν. Ποῦ νὰ ὑπάγωσιν ἄλλως τε; Μή-
πως πᾶσαι αἱ ὁδοὶ δὲν ἐφυλάσσοντο;

Ἀφνης, ἐξ ἀνωμαλίας τινὸς τοῦ ἐδά-
φους, ἠδυνήθη ὁ Διδιέ νὰ ἴδῃ πάλιν ὄρ-
θιος ἰστάμενος τοὺς μοναχοὺς ὀλονὲν τρέ-
χοντας.

— Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ! εἶπε γελῶν,
καὶ ἂν ἀπέστελον αὐτοὺς τοὺς μοναχοὺς
εἰς καταδιώξιν τοῦ μεγάλου στρατάρχου,
πάλιν δὲν θὰ ἔτρεχον περισσότερον.

Ἡ Ἄρτεμις δι' ἰκετευτικοῦ νεύματος
συνέστησε φρόνησιν τῷ νεανίᾳ. Τοξόται
τινὲς ἠτένιζον ἤδη αὐτὸν ὑπόδρα, ἐνῶ ὁ
ἀρχηγὸς αὐτῶν ἐμειδία πονήρως. Ὁ πρίγ-
κηψ καὶ ὁ ἀκόλουθος αὐτῶν ἐφάνησαν
κᾶπως ἐκπλαγέντες. Δὲν εὕρισκοντο λοι-
πὸν εἰς μέρος ὅπως ἐχθρικόν. Τίς οἶδεν!
Ἴσως ἡ σωτηρία αὐτῶν ἐξήρτητο ἐκ τοῦ
γενναίου ἐκείνου νέου, ὅστις δὲν ἐφοβήθη
νὰ ἐκφράσῃ τὴν συμπάθειαν αὐτῶν διὰ
τὸν καταδιωκόμενον λειποτάκτην.

Ὁ Μουσερόν, ὅστις ἔστατο ὀπισθεν

ΒΕΒΒΟΛΑ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

Ἡ Εἰρήνη Βορίσοβνα ἐνεφανίσθη εἰς τὴν θέσιν τῆς Λιουδμήλας.

— Σὰς εἶνε γνωστὰ αὐτὰ τὰ ἔγγραφα; παρουσίασεν αὐτῇ τὸν κατάλογον καὶ τὸν λογαριασμὸν ὁ ἀνακριτὴς.

Ἐκείνη τὰ παρετήρησε καὶ ἀπεκρίθη καταφατικῶς.

— Τίνος γράψιμον εἶνε εὐὸ κατάλογος;

— Τοῦ μακαρίτου συζύγου μου, δι' ἀκουσίως συγκεκινημένης φωνῆς εἶπεν ἡ Εἰρήνη.

— Γνωρίζετε τὸν Βαλεριανὸν Κόροβοφ;

— Ποῖον; μετὰ τίνος ἀπορίας ἐπηρώτησεν ἡ ἐρωτώμενη.

Τῇ ἐπανέλαβε τὸ ὄνομα.

— Ὅχι, πρώτην φορὰν τὸ ἀκούω, ἐδήλωσεν αὐτῇ μετὰ τόνου πλήρους πεποιθήσεως.

— Καὶ τὴν κυρίαν Κόροβοφ; ἔδειξε διὰ τοῦ βλέμματός τὴν Λιουδμήλαν ὁ ὑπάλληλος, ἐξ οὗ ἔλαβεν ἀφορμὴν ἡ Εἰρήνη νὰ τὴν παρατηρήσῃ μετὰ μεγάλης προσοχῆς.

— Ἐπίσης δὲν τὴν γνωρίζω, ἐπιστοποίησεν αὐτῇ.

— Καὶ οὐδέποτε, πουθενὰ δὲν συνηγήθητε;

— Οὐδέποτε καὶ πουθενὰ ἐφ' ὅσον ἐνθυμοῦμαι.

— Δὲν εἰμπορεῖτε νὰ ἐξηγήσετε, εἰς ποίας περιστάσεις τὰ ἔγγραφα ταῦτα περιῆλθον εἰς χεῖρας τῆς κυρίας Κόροβοφ πρὸς φύλαξιν;

— Πρὸς φύλαξιν; . . . παρὰ τῇ κυρίᾳ Κόροβοφ; Δὲν γνωρίζω καὶ δὲν ἐννοῶ πῶς συμβαίνει τοῦτο. . . ἀνασπᾶσα τοὺς ὤμους εἶπεν ἡ Εἰρήνη.

— Δὲν τὰ ἐδώκατε εἰς κανένα τὰ ἔγγραφα ταῦτα;

— Μ. . . δὲν ἐνθυμοῦμαι. . . ἴσως καὶ τὰ ἔδωκα. . . Ἄλλὰ ἂν τὰ ἔδωκα, μόνον εἰς τὸν ἐξαδελφὸν τοῦ συζύγου μου Πλάτων Βασιλεβετιτς. . . εἰς κανένα ἄλλον. . . Ὁ Πλάτων Βασιλεβετιτς ἦτο ὁ πλησιέστερος συγγενὴς καὶ συνέταρος τοῦ συζύγου μου, εἶχον πάντοτε ἀναμεταξύ των ὑποθέσεις καὶ χρηματικὰς συναλλαγὰς καὶ ἦτον ὡς λέγουν τὸ δεξί του χέρι. . . Ἐγὼ ἀπ' αὐτὰ τίποτε δὲν καταλαβάνω καὶ διὰ τοῦτο, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου μου τῷ ἀνέθεσα δι' ἐπιτροπικῆς ὄλας μου τὰς ὑποθέσεις καὶ τοὺς λογαριασμούς. . . Καὶ τώρα ἀκόμη κρατεῖ ὅλα σχεδὸν τὰ ἔγγραφα τοῦ συζύγου μου πρὸς ἐξέλεξιν καὶ ἐπαλήθευσιν ὡς ἐκ τούτου καὶ ὁ κατάλογος αὐτὸς εὐκολώτατα εἰμποροῦσε νὰ εὑρεθῇ μετὰξύ αὐτῶν.

Ἡ Εἰρήνη εἶπε πάντα ταῦτα μετ' ἀρ-

τῶν ἵππων, ἵνα τὰ πάντα βλέπῃ, χωρὶς νὰ φαίνεται, παρετήρησεν ὅτι ὁ λοχαγὸς Ἴωνᾶς, ἀφοῦ ἀντήλλαξε λέξεις τινὰς χαμηλοφώνως μετὰ τοῦ Πομπεράν, προεχώρησε πρὸς τὸ μέρος, ἔνθα εὐρίσκετο ἡ κόμησά μετὰ τοῦ Διδιέ· οἱ ἀρχατοὶ αὐτοῦ φίλοι ἠκολούθησαν αὐτὸν προσποιούμενοι ἀδιαφορίαν. Διερχόμενος πρὸ τῆς Ἀρτέμιδος ὁ δούξ, προσέκλινεν, ἐκείνη δὲ ἀνταπέδωκε τὸν χαιρετισμὸν δι' ἐπιχαρίτου μειδιάματος. Ἦνθόει πόσον ἦτο ὠφέλιμον νὰ ἀποκτήσῃ φίλους μετὰξύ τῶν ἐπιβατῶν, ἀφοῦ ὁ ἀνεψιὸς τῆς ἔσχε τὴν ἀφροσύνην νὰ προφέρῃ τὰς ἀφρονὰς ἐκείνας λέξεις.

Οἱ ψευδεῖς θωρακοφόροι ἔλαβον θέσιν ἐπὶ θρονίου, κειμένου ἔναντι ἐκείνου, εἰς ὃ ἐκάθητο ἡ κυρία δὲ Μονσενύ. Ὁ Γασκόνος ἔστη ἐν μέσῳ τῶν τοξοτῶν αὐτοῦ.

— Λοχαγέ, εἶπεν αὐτῷ ὁ Πομπεράν, ἀφοῦ καὶ σεῖς ἐστάλητε, ὡς ἡμεῖς εἰς καταδίωξιν τοῦ στρατάρχου, εἴσθε τοῦλάχιστον ἐπὶ τὰ ἴχνη του;

— Ἄν ἦμαι, διάβολε! ἀπήντησεν ὁ Ἴωνᾶς· τὸν συνοδεύω μάλιστα πολὺ πλησίον.

— ὦ! ὦ! εἶπεν ὁ Πομπεράν.

— Τὸν ἠκολούθησα ἀπὸ τῆς Σαντέλ εἰς τὸν πύργον Λαλιέρ, ἐξηκολούθησεν ὁ Γασκόνος, ἀπὸ τῆς οἰκίας τοῦ κυρίου Πομπεράν εἰς Πουὺ εἰς Ὡβέρην, ἀφίνων, τέλος, ἀριστερόθεν τὸ Λυών, ἀπὸ Σκιν-Μπουβὲ εἰς Βωκέλ.

— Ταξιδεύει ἄρα γε μὲ συνοδίαν;

— Βεβαίως οἶν ὅτι φρονίμως ποιῶν δὲν ἔλαβεν ὡς συνοδὸν εἰμὴ τὸν κύριον Πομπεράν· ἔσχον δὲ τὴν παράδοξον ἰδέαν, διὰ νὰ παραπλανήσωσι τοὺς καταδιώκοντας αὐτοῦ, νὰ πεταλώσωσι τοὺς ἵππους τῶν ἀντιθέτως.

— Ἀληθῶς! ἀνέκραξεν ὁ Πομπεράν, ἰδοὺ μία ἰδέα, τὴν ὁποῖαν οὐδέποτε ἤθελον συλλάβει.

— Ἄλλως τε ἐξηκολούθησεν ὁ Γασκόνος, ὁ κύριος Πομπεράν καλῶς ἔπραξε νὰ φύγῃ ταύτοχρόνως μετὰ τὸν κύριόν του. Δύο ὄρας βραδύτερον, βασιλικὴ διαταγῇ, θὰ συναλαμβάνετο καὶ θ' ἀπηγγονίζετο.

— Διάβολε! εἶπεν ὁ Πομπεράν μορφάζων.

— Φαίνεται ὅτι τὸ Σάββατον, εὐρισκόμενος εἰς Ἀμποάς, ἐφόνευσεν τὸν κύριον Σισὲ ἀγαπητὸν τοῦ βασιλέως καὶ εὐγενῆ.

— Λυπηρὸν τῷ ὄντι, εἶπεν ὁ Βουρβόνος ἀποσπῶμενος τῶν σκέψεων αὐτοῦ· ἀλλ' αὐτὸς ὁ κύριος Πομπεράν, ἀγαπητὴ Ἴωνᾶ, εἶναι τολμηρὸς καὶ παράβολος ἄνθρωπος. Οἱ τοιοῦτοι προοδεύουσι, λοχαγέ μου.

— Ὅταν μάλιστα δὲ τοὺς συλλαμβάνουσι καθ' ὁδόν, ὑπέλαβεν ὁ Γασκόνος.

Ἡ κόμησά δὲ Μονσενύ καὶ ὁ Διδιέ, τοῦτο ἀκούσαντες, ἐμειδιάσαν.

[Ἔπεται συνέχεια].

TONY.

κούσης λεπτομερείας, διότι τοιαύτη ἀπάντησις εἶχε προηγουμένως ὑπαγορευθῆ αὐτῇ παρὰ τοῦ Βελτίσσοφ.

— Ἄλλὰ πῶς ταῦτα εὐρέθησαν εἰς ξένους χεῖρας, τοῦτο δὲν γνωρίζω, προσέθετο αὐτῇ ἐν τέλει.

— Ἄλλ' ὅσον ἀφορᾷ τὸν λογαριασμὸν, τί λέγετε; ἐξηκολούθησεν ἐξετάζων ὁ ἀκριτὴς ἀνακριτὴς, ἴσως τὸν παρεδώκατε πρὸς τὸν κύριον Βελτίσσοφ νὰ ἐνεργήσῃ τὴν πληρωμὴν του;

— Ἀληθῶς δὲν ἐνθυμοῦμαι! ἀπεκρίθη ἡ διδασκαθῆσα Εἰρήνη, ἴσως τῷ ἀνέθεσα τὴν φροντίδα αὐτὴν, ἴσως καὶ ὄχι, πρόκειται περὶ τόσον μνηδαμινοῦ πράγματος, ὥστε δὲν εἶνε δύσκολον νὰ τὸ λησμονήσῃ κανεὶς, ἂν συνέβῃ ὀλίγον πρὸ ἢ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου μου, ἤμην τότε τὸσον τεταραγμένη καὶ ἀσθενής, ὥστε τώρα ὀλοτελῶς δὲν ἐνθυμοῦμαι! . . . Ἄλλ' ἴσως εἶνε καὶ τοῦτο ἀκόμη, προσέθετο αὐτῇ, σκεφθεῖσα, ἴσως ὁ λογαριασμὸς αὐτὸς ἔτυχεν ἐκ συμπτώσεως ἐντὸς τῶν ἐγγράφων τοῦ συζύγου μου. . . Τοῦτο δὲν εἶνε διόλου παράδοξον, διότι τοὺς λογαριασμούς μου, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁ σύζυγός μου τοὺς ἐπλήρωσε.

Ἡ οὐσία τῆς ἀνακρίσεως τῆς Εἰρήνης ἐφαίνετο τοσοῦτον ἀψευδῆς καὶ τοσοῦτον αὐτῇ καθ' ἐκυτὴν, ἥτο μνηδαμινῆ, ὥστε μὴδὲν ἀπολύτως προσέθετεν εἰς τὰς πληροφορίας αἰτινας ἦσαν οὐσιωδῶς ἀπαράιτητοι διὰ τὸν ἀνακριτὴν. Διὰ τοῦτο περατώτας τὴν ἐξέτασιν του, ἐπρότεινε τῇ Εἰρήνῃ νὰ παραμείνῃ πρὸς καιρὸν ἐν τῷ δωματίῳ καὶ ἔδειξεν αὐτῇ τὸ παρὰ τὴν Λιουδμήλαν κάθισμα.

Κατόπιν τούτων προσεκλήθη ὁ Πλάτων Βασιλεβετιτς Βελτίσσοφ.

Εἰς τὴν περὶ τοῦ λογαριασμοῦ ἐρώτησιν ἀπήντησεν οὗτος, ὅτι τὸ ἐλησμόνησε παραδεχθεὶς ἐν τοσοῦτῳ, ὅτι ἴσως ἔτυχεν ἐκ περιστάσεως μετὰξύ τῶν ἐγγράφων τοῦ μακαρίτου, ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν κατάλογον ἀνεγνώρισε τὸ γράψιμον τοῦ ἐξαδέλφου του.

Ἀκολούθως τῷ ἐπροτάθη ἡ ἐρώτησις: Τίνι τρόπῳ καὶ ὁ λογαριασμὸς καὶ ὁ κατάλογος εὐρέθησαν εἰς χεῖρας τῆς κυρίας Κόροβοφ;

Ὁ Βελτίσσοφ δὲν ὑπέθετεν ὅτι θὰ ἐξετασθῆ παρουσία τῆς Εἰρήνης Βορίσοβνας, ἐξ ἧς, γνωρίζων τὴν ζηλοτυπίαν τῆς, ἀπέκρυπτεν ἐπιμελῶς τὰς μετὰ τῆς Λιουδμήλας σχέσεις του. Ἡ ἐρώτησις τοῦ ἀνακριτοῦ ἀπαιτοῦσα ἄμεσον καὶ σαφῶς, θετικὴν ἀπάντησιν καθίστατο δι' αὐτὸν λίαν δυσάρεστος καὶ δύσκολος, περιῆλθε μετὰξύ εἶδους τινὸς Σκύλλης καὶ Χερυβδεως. Συνησθάνθη τοῦτο, διότι, χωρὶς μάλιστα νὰ παρατηρῆ ἀπωτέρο ἀμφοτέρας τὰς μάρτυρας, ἠσθάνετο ἀφ' ἐνὸς τὸ ἐταστικὸν βλέμμα τοῦ ἀνακριτοῦ, ἐξ ἄλλου δὲ τὰ βλέμματα ἀμφοτέρων τούτων τῶν γυναικῶν. ἐξ ὧν, ἡ μία παρετήρει αὐτὸν μετὰ ταραχώδους προσδοκίας τὴν δ' ἐτέραν κατέτρωγε ζηλότυπος ὑποψία.

Ἐν τούτοις εἰς βοήθειαν αὐτοῦ ἐπήλθεν ἡ ἔμφυτος αὐτῷ ἐφευρετικότης.

Ἐπεκρίθη οὗτος, ὅτι ἡμέρας τινὰς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἐξαδέλφου του, μετέβη παρὰ τῆ κυρία Κόροβοφ, πρὸς ἣν ὄφειλε χρήματα τινα, ὅπως τῆ πληρῶση τὸ χρέος του. Ἀπερροφημένος καθ' ὄλοκληρίαν κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας ἐκ τῶν ὑποθέσεων τοῦ μακαρίτου, δι' ἐπιτροπικῆς τῆς χήρας του ἔφερε πάντοτε μεθ' ἑαυτοῦ διάφορα ἔγγραφα, ἐξ ὧν τινὰ μὲν ἐν τῷ χαρτοφυλακείῳ, ἕτερα δὲ ἀπλῶς ἐν τῷ θυλακίῳ τοῦ ἐπενδύτου του. Τοιοῦτοτρόπως ἐλθὼν πρὸς ἀπότισιν τοῦ χρέους του, ἐξ ὧσιν ἐνθυμεῖται, ἐξήγαγεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Κόροβοφ ἔγγραφα τινα καὶ ἴσως ἐκ τῆς σπουδῆς καὶ ἀφαιρέσεως του ἐλησμόνησε παρ' αὐτῆ τὰ προκείμενα ἔγγραφα, δὲν τὰ ἐνθυμήθη δέ, διότι δὲν ἔχουσι δι' αὐτὸν σπουδαίαν τινὰ σημασίαν, καθ' ὅσον παραδείγματος χάριν, ἀντίγραφον τοῦ καταλόγου ὑπάρχει, ἐπομένως δὲν εἶνε ἀναγκαῖον τὸ πρωτότυπον. Ὡς πρὸς τὸ ἀντίγραφον, ὁ Βελτίστσεφ, ὡς καὶ εἰς ὅλας τὰς ἀπαντήσεις του, αὐτοσχεδίασε καὶ αὐτὴν διὰ τοῦ θετικωτέρου καὶ μᾶλλον ἀσυστόλου τρόπου. Ὁ ἀνακριτὴς ἤρχιζεν ἤδη νὰ ἀπογοητευθῆται ἐνδομύχως ἐκ τῶν προκαταρκτικῶν προὑποθέσεών του. Δὲν ἔχουσιν ἄρα τὰ ἔγγραφα ταῦτα, περὶ τῶν ὁποίων τόσον ἐπιμόνος ἐνδιεφέρετο ἡ Δρουδμήλα, οὐσιώδη τινὰ σχέσιν πρὸς τὴν περικοπὴν ἐκείνην τῆς προκηρῦξεως, ἔνθα ἀναφέρεται περὶ τῶν κολοσσαίων μέσων καὶ τῶν ἑκατομμυρίων τοῦ «Διοργανισμοῦ».

Ἄλλ' ὅμως δὲν ἀπώλεσεν ἔτι οὗτος λίαν ἀμυδρὰν τινὰ ἐλπίδα. Ἐκρυσσε τὸν κώδωνα καὶ εἰς τὸν ἦχον αὐτοῦ ὑπάλληλος τις ἐκ τοῦ παρακειμένου θαλάμου ἀνεφάνη εἰς τὴν θύραν.

— Διατάξατε νὰ ὀδηγήσουν ἐδῶ, τὸν φυλακισμένον! διέταξεν ὁ ἀνακριτὴς.

Ὁ Βελτίστσεφ καὶ ὁ κύριος Κόροβοφ εὐρέθησαν εἰς λίαν δυσάρεστον θέσιν.

Ἐπέστη στιγμή δυσάρεστος, λίαν δυσάρεστος, ἰδίᾳ διὰ τὸν Βελτίστσεφ, ὅστις δὲν ἠδύνατο ν' ἀπαλλαγθῆ τῆς δεινῆς σκέψεως, ὅτι ἡ μεταξὺ συζύγων καὶ ἐραστοῦ συνάντησις θὰ λάβῃ χώραν ἐνώπιον τῆς ζηλοτύπου Εἰρήνης. «Πῶς θὰ τελειώσουν ὅλα αὐτὰ; πῶς θὰ παιχθοῦν;» διηρωτάτο οὗτος ἀκουσίως.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

SABIE DE MONTEPEN

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ

[Συνέχεια]

Μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας, οἱ γάμοι τῆς Σωσάννης καὶ τοῦ δασοφύλακος ἐτελέσθησαν ἐν τῷ ἐνοριακῷ ναῷ τοῦ χωρίου. Ὁ κόμης δὲν ἔσχε τὸ θάρρος ἢ τὸν κυνισμόν νὰ παρευρεθῆ εἰς τὴν τελετὴν, εἰς ἣν εἶχε πέμψει πάντας τοὺς ὑπηρετάς τοῦ

πύργου, ἐν ἐπισήμῳ στολῆ, καὶ φέροντας ταινίας λευκὰς ἐν τῇ κομιοδόχῃ.

Ὁ κυνηγὸς Ραμέ διεκρίνετο ἐν μέσῳ τῶν ἄλλων ὑπηρετῶν, διὰ τὴν ἀφθονίαν τῶν λευκῶν ταινιῶν, ἃς ἔφερον ἐπὶ τοῦ πύργου του, ἐπὶ τοῦ γιλεκίου του, ἐν ταῖς κομιοδόχαις τοῦ ἱματίου του καὶ περὶ τοὺς βραχίονας. Πιστεύομεν ὅτι προθύμως θὰ ἔδενε καὶ τὰ ὑποδήματά του διὰ λευκῶν ταινιῶν.

— Νὰ ζήσῃ τὸ νέον ἀνδρόγυνον! ἐκραύγαζε δι' ὅλης τῆς ἰσχύος τῶν πνευμόνων του, ἐκκενῶν εἰς τὸν ἀέρα τὸ πιστόλιόν του. . . Νὰ ζήσῃ τὸ νέον ἀνδρόγυνον! . . . Νὰ ζήσῃ ὁ Καλλιουέ! . . . Νὰ ζήσῃ ἡ Σωσάννα! . . . Εὐτυχία καὶ πολυτεκνία! . . .

Ἐν τῇ παρθενικῇ αὐτῆς περιβολῇ, καὶ ὑπὸ τὸν ἐξ ἀνθρώπων πορτοκαλλέας στέφανόν της, ἡ νύμφη ἦτο θελκτικωτάτη· ἀλλ' ἐφαίνετο ὅλως ἀφηρημένη, σχεδὸν τεθλιμμένη, ἡ δὲ ὠχρότης της ἦτο τοιαύτη, ὥστε ἐξέπληττε πάντας τοὺς περιεστώτας. Τινὲς παρετήρουν ὅτι εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὀλίγον τι ἐρυθροὺς καὶ ὅτι τὰ ἐξηδημένα βλέφαρά της ἐμαρτύρουν ὅτι οὐχὶ πρὸ πολλοῦ εἶχε κλαύσει. Ὁ Καλλιουέ ἠκτινοβόλει, εἶχε μεταμορφωθῆ, τὸ δὲ συνήθως σκυθρωπὸν πρόσωπόν του ἦτο φαιδρότατον. Οὐδόλως ἐνόει ὅτι ἡ νύμφη ἐβάδιζεν εἰς τὸν βωμόν, ὡς πάλαι ποτὲ τὰ ἀνθρώπινα θύματα ἐπορεύοντο εἰς τὸ μαρτύριον, καρτερικώτατα, ἀλλ' ἀπεγνωσμένως. Ἡ ὑπεροβλικὴ χαρὰ τὸν ἀπετύφλου, ἐμέθυεν ἐξ εὐτυχίας.

Ὅτε ὁ γέρον ἐφημέριος ἠρώτησεν αὐτόν, ἂν ἤθελε τὴν Σωσάνναν Γκιλλῶ ὡς νόμιμον σύμβιον, ἀπήντησε: *Ναί*, διὰ φωνῆς τόσον ἠχηρᾶς, ὥστε ἀντήχησαν οἱ θόλοι τοῦ ναοῦ ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον.

Ἄλλ' ἡ φωνὴ τῆς νύμφης, ἐρωτηθείσης ἐπίσης, μόλις ἠκούσθη. Ἄλλως τε, ἐπειδὴ καὶ οὐδεμία ἀμφιβολία ἠδύνατο νὰ ἐγερθῆ περὶ τῆς ἀπαντήσεως ἐκείνης, ὁ γέρον ἐφημέριος ἠρμήνευσεν αὐτὴν ὡς καταφατικὴν. Μεθ' ὃ ἀπήγγειλεν ὀλίγους καὶ συγκινητικούς λόγους.

Εἶπεν εἰς τὴν Σωσάνναν ὅτι ὄφειλε νὰ ἦναι τιμία σύμβιος καὶ ἀγαθὴ μήτηρ, ἀφοῦ ὑπῆρξεν ἀγνὴ καὶ ἀμεμπτος κόρη, μηδένα ἀπατήσασα.

Ἡ ἀτυχὴς νεανίς ἠσθάνθη ὅτι αἱ δυνάμεις ἐγκατέλειπον αὐτήν, ἀλλὰ διὰ φοβερᾶς καὶ ἀπηλπισμένης προσπαθείας, ἐξ ἐκείνων ἀΐτινες προσβάλλουσι τὴν ζωὴν ἐν αὐτῇ τῇ πηγῇ της, κατώρθωσε νὰ καταστείλῃ τὴν συγκίνησιν της καὶ νὰ φανῆ ἥρεμος ἄχρι τέλους.

Ἡ τελετὴ ἐτελείωσε, καὶ οἱ νεόνυμφοι ἐξῆλθον τοῦ ναοῦ. Οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου καὶ τῶν περιχώρων, οἵτινες εἶχον συρρεῦσαι ἀθρόοι εἰς τὸν ναόν, ἀπῆλθον ὑπὸ τὸ κράτος διαφόρων ἐντυπώσεων.

— Ἡ μικρὰ Σωσάννα δὲν ἐφαινότου πολὺ εὐχαριστημένη. . . ἔλεγε γυνὴ τις εἰς τὴν γείτονά της.

— Πιστεύω ὅτι δὲν ἔχει καὶ αἰτίαν νὰ ἦναι. . . ἀπῆντα ἢ ἄλλη.

— Καὶ πῶς ὄχι;

— Βέβαια.

— Δὲν καταλαβαίνω. . . Δὲν εἰςεύρεις ὅτι ὁ αὐθέντης τοὺς ἔδωκε τρεῖς χιλιάδες δραχμαῖς;

— Τρεῖς χιλιάδες δραχμαῖς εἶναι ἀρκετὰ εὐμορφον ποσόν, ἀλλὰ δὲν κάμνει αὐτὸ τὴν εὐτυχίαν.

— Ὡ! θὰ ἔκαμνε τὴν ἰδικὴν μου! . . .

— Διότι ἐσὺ εἶσαι γρηᾶ, καὶ ἡ Σωσάννα εἶναι παιδί. Στοχαζομαι πῶς θὰ ἐπροτιμοῦσε ἓνα νέον καὶ εὐμορφον ἄνδρα ἀπὸ ταῖς τρεῖς χιλιάδες δραχμαῖς.

— Ὡ! μὰ ὁ Καλλιουέ δὲν εἶναι δὰ καὶ ἑκατοχρονίτης.

— Ἄν δὲν εἶναι ἑκατοχρονίτης, εἶναι σαραντάρης.

— Ἐ! σαραντάρης δὲν εἶναι γέροντας.

— Διὰ τὴν Σωσάνναν, ὅπου δὲν εἶναι ἀκόμα δεκαοκτὼ καὶ εἶναι εὐμορφη σὰν ἄγγελος, εἶναι καὶ πολὺ γέροντας.

— Ὡ! βέβαια, ὁ Καλλιουέ δὲν εἶναι εὐμορφος.

— Ἐφαινότου ὅμως πολὺ εὐχαριστημένος. . .

— Οἱ γερωκότσιφοι ἀγαποῦν ταῖς τρυφεραῖς κουτσουλιανούδαῖς.

— Ναί, εἶπε τρίτη τις κακοβούλως, ἀλλὰ ὅταν ὁ ἄνδρας ἦναι ἀσχημοκότσιφος καὶ ἡ γυναῖκα εὐγενικὰ κουτσουλιανούδα, ζεῦρεις τί αὐγὰ βρίσκονται μιὰν αὐγὴν ἢ τὴν φωληρά;

— Εἰς τὴν πίστιν μου, ὄχι.

— Αὐγὰ κούκου.

Ἄσβεστος καὶ θορυβώδης γέλως ὑπεδέξατο τὴν ἀπάντησιν αὐτῆν, εἰς ἣν δημώδης τις θρύλος, ὑπὸ πάντων πιστευόμενος, ἐδίδε μαχητῶν ἔνοιαν. Ὁ κυνηγὸς Ραμέ, ὅστις ἦτο ἐκεῖ πλησίον, ἤκουσε τὴν ἀπάντησιν αὐτῆν καὶ ἐχειροκρότησεν ἐνθουσιωδῶς, ὅσον οὐδεὶς ἄλλος· ἐπὶ τινὰ δὲ δευτερόλεπτα ἠκούσθη κραυγάζων δι' ὅλης τῶν πνευμόνων αὐτοῦ τῆς δυνάμεως:

— Εὐγε, Ἐτερέζα! . . . εὐγε! . . . αὐγὰ κούκου! . . . αὐγὰ κούκου! . . .

Ὁ Καλλιουέ ἦτο λίαν μακρὰν καὶ δὲν ἤκουεν· ἄλλως ὁ Ραμέ θὰ ἐφρόντιζε νὰ μετῶν τοὺς λόγους του καὶ νὰ ἦναι μᾶλλον ἐπιφυλακτικὸς.

Τὸ λοιπὸν τῆς ἡμέρας ἀφιερῶθη εἰς τὴν τήρησιν τῶν κατὰ τοὺς γάμους ἐν τοῖς χωρίοις ἐθίμων. Ἡ γαμήλιος πομπὴ διηλθε δι' ὅλων τῶν ὁδῶν καὶ τῶν πλατειῶν, καὶ δι' αὐτῶν ἔτι τῶν ἀτραπῶν τῶν ἀγρῶν καὶ τοῦ δάσου προπορευομένου βιολίου. Τὴν παρέλασιν αὐτὴν διεδέξατο τὸ συμπόσιον, διαρκέσαν ἐπὶ πέντε ὀλοκληρῶς ὥρας. Ἐπιον εἰς ὑγιείαν τῶν νεονύμφων, καὶ ἐξεκένωσαν τὰ πυροβόλα τῶν πρὸς τιμὴν των. Ἐπὶ τέλους, ἐπῆλθεν ἡ νύξ, καὶ μετ' αὐτῆς ἡ ἐρημία, καὶ μετὰ τῆς ἐρημίας ἀρρητος εὐδαιμονία διὰ τὸν Καλλιουέ, ἀφατος φυσικὴ καὶ ἠθικὴ βίαςανος διὰ τὴν Σωσάνναν.

ΙΕ'

Νικόλας

Παρήλθον ἐπτὰ μῆνες ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῶν γάμων τοῦ δασοφύλακος καὶ τῆς Σω-

σάννης. Δεκαπέντε τὸ πολὺ ἡμέραι ἐχώριζον τὰ γεγονότα, ἅτινα θὰ διηγηθώμεν, ἀπὸ τῆς φοβερᾶς νυκτὸς τῆς 20 Σεπτεμβρίου 1820, καθ' ἣν τόσαι κεραυνοβόλοι καταστροφαὶ ἐμελλον νὰ συντελεσθῶσιν.

Ὁ χρόνος, ὁ μέγας οὗτος ἰατρός, εἶχεν ἐπιφέρει τὸ σύνθημα ἀποτελέσματός του. Ἡ Σωσάννα Γκιλλώ, γινομένη κυρία Καλλιουέ, ἀνεκτίσαστο, ἂν μὴ τὴν πρῶην παιδρότητα καὶ ἀδιαφορίαν τῆς, τούλαχιστον τὴν ψυχικὴν ἡμερίαν καὶ τὴν πνευματικὴν ἀνάπαυσιν. Τὸ ἐπὶ μακρὸν ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας τῆς αἰμάσσον τραῦμα εἶχε βαθμηδὸν ἐπουλωθῆ. Συνεχώρει ἐαυτῇ ὅτι ἠπάτησε τὸν σύζυγόν τῆς, βλέπουσα πόσον ἦτο εὐτυχής. Ἐπανεπαύετο ἐπὶ τοῦ σοφίσματος: «δὲν δύναται νὰ ἦναι μέγα ἐγκλημα ἐκεῖνο, ὅπερ συνεπάγεται τόσην εὐτυχιάν.» Εἰς δὲ τὸν Καλλιουέ ἐπῆλθεν ἀπίστευτος μεταμόρφωσις.

Ὡς ὁ ὄφις καταλείπει τὸ παλαιὸν δέρμα του, καὶ ἐκεῖνος κατέλιπε τὸ πρῖν ἄγριον ἦθος καὶ τοὺς ἀγροίκους τρόπους του. Ἡ ζωὴ ἐφραίνετο μειδιῶσα πρὸς αὐτόν, καὶ ἐκεῖνος ἀνταπέδιδεν αὐτῇ τὸ μειδιάμα. Καὶ πράγματι, τίνος εἶχε πλέον χρείαν; Μὴ δὲν ἐμελλεν ἐντὸς ὀλίγου νὰ γίνῃ πατήρ: πατήρ παιδὸς μελαγχροιοῦ καὶ εὐρώστου, οὐτινος αὐτὸς θὰ ὠδήγει τὰ πρῶτα βήματα ἐπὶ τοῦ χλοεροῦ τάπητου τοῦ δάσους; Μὴ ἐπὶ τέλους τὸ ἄφροντι μέλλον τῶν γηρατίων του, ἂν ὁ Θεὸς ἄφινεν αὐτὸν νὰ ζήσῃ, δὲν ἦτο ἐξησφαλισμένος; Ὁ Καλλιουέ ἐσκέπτετο ταῦτα πάντα καὶ ἠσθάνετο εὐγνωμοσύνην πρῶτον πρὸς τὸν Θεὸν καὶ εἶτα πρὸς τὸν κόμητα Δεβεζαί.

Εἶπομεν ἀνωτέρω ὅτι τὰ πάθη τοῦ δασοφύλακος ἦσαν βίαια καὶ ἀχαλίνωτα. Εἶπομεν ὅτι ἦτο ἐπιδεικτικὸς ζηλοτυπίας ἄχρι παραφροσύνης. Ἡ ἔμφυτος ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ Καλλιουέ ζηλοτυπία αὕτη, δὲν εἶχεν ἀποθάνει· ἀλλ' ὑπνωττε καὶ δὲν ἔδιδε σημεῖα ζωῆς, διότι καὶ ἡ ἐλαχίστη ἀφορμὴ πρὸς ζηλοτύπους ὑπονοίας ἔλειπεν αὐτῷ, καὶ ὡς ἡ σύζυγος τοῦ Καίσαρος, ἡ Σωσάννα ἦτο ἀνωτέρα πάσης ὑπονοίας. Τοιαύτη ἦτο ἡ θέσις τῶν δύο συζύγων, καθ' ἣν στιγμὴν ἐπανευρίσκειν αὐτούς.

Ἀπὸ ἐνὸς ὅμως περίπου μηνός, νέφος τι ἐσκίαζε κατὰ τινὰς στιγμὰς τὴν πλήρη εὐτυχιάν τοῦ δασοφύλακος, ὅπερ ὅμως δὲν ἐξετείνετο καὶ ἐπὶ τῶν οἰκογενειακῶν αὐτοῦ ἀγαλλιάσεων.

Μεθ' ἣλην τὴν ἄκραν ἐπαγρύπνησιν καὶ τὴν δραστηριότητα, ἦν ἀνέπτυσσεν, ὁ δασοφύλαξ ἦτο πεπεισμένος, ἢ μάλλον βέβαιος, ὅτι ἡ λαθροθηρία ἐνησκεῖτο ἐν τοῖς δάσεσιν, ὧν ἡ φρούρησις ἦτο εἰς αὐτὸν ἀνατεθειμένη· ἐγίνωσκεν, ἐξ ἀλανθᾶστων σημείων ὅτι πολλὰκις τῆς ἐβδομάδος ἐπωλοῦντο ἐν Τούρ ἀγριοχοῖροι καὶ ἔλαφοι, φονευθέντες ἐν τοῖς δάσεσι τοῦ Βεζαί. Ὁ Καλλιουέ θὰ ἐθυσίαζε προθύμως δύο δάκτυλα τῆς ἀριστερᾶς αὐτοῦ χειρὸς, ὅπως συλλάβῃ ἐπ' αὐτοφῶρ τούτους θρασεῖς λαθροθήρας. Ἐπολλαπλασιαζέτο,

οὕτως εἰπεῖν, μένων νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν ἄγρυπνος· ἀλλὰ πάντοτε ματαίως, διότι οἱ ἄόρατοι λαθροθήραι διέφευγον καὶ τὰς τεχνικώτερας παγίδας του. Ματαίως οἱ κυνηγοὶ τοῦ πύργου ἐβοήθησαν αὐτῷ· ἐνίοτε, ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ, ἐνῶ οἱ φύλακες καὶ οἱ κυνηγοὶ ἐξηρεύων τὸ δάσος, ἠκούετο ἀντηχοῦσα εἰρηνικὴ ἐκπυροσκοπήσις πυροβόλου.

Ἡδύνατό τις ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου φόβου ὅτι θὰ λανθασθῆ, νὰ ὁμώσῃ ὅτι ὁ κρότος ἐκεῖνος ἀφήρσε τὴν ζωὴν ἐνὸς ἀγροιοχοῖρου ἢ μιᾶς ἐλάφου. Ἄλλ' οὕτε ὁ ἔνοχος, οὕτε τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλήματος ἠδύναντο νὰ εὐρεθῶσιν. Ὁ Καλλιουέ ἐλύσσα καὶ ἐγένετο κάτισχος.

Ἡμέραν τινὰ, ἐσκέφθη ὅτι ἐν τῇ χώρᾳ ἐκεῖνῃ ἔζη, ἐν μέσῳ μυρίων στερήσεων, παιδίον δέκα ἢ δώδεκα ἐτῶν, καλούμενον Νικόλας, καὶ τὸ ὅποιον οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται γινώσκουσιν ἤδη. Τὸ παιδίον τοῦτο, κατὰ τὸ ἦμισυ ποιμὴν καὶ κατὰ τὸ ἦμισυ ἐπαίτης, ἐγκαταλειφθὲν ἐν τινὶ τάφρῳ ὑπὸ ἑταιρίας σχοινοβατῶν, ἔζη δαπάναις τῆς τοῦ κοινοῦ φιλανθρωπίας, ἐλάμβανεν ἐντεῦθεν ἢ ἐκεῖθεν τεμάχιον ἄρτου καὶ ἐκοιμᾶτο, ὅτε μὲν ἐν ἵπποστασίῳ, ὅτε δὲ ἐν σιτοβολῶνι, ἢ ἐν τινὶ τῶν γραφικῶν ἐκείνων ἀχυρίων καλυβῶν, ἃς οἱ χωρικοὶ κατασκευάζουσι κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ τρύγου, ἐν μέσῳ τῶν ἀγρῶν.

Ὁ Νικόλας ἐζήτει ἐνίοτε νὰ γίνηται ὠφέλιμος, εἴτε ὀδηγῶν τὸ ποίμνιον εἰς τὴν βοσκήν, εἴτε βοηθῶν τοὺς ἐργαζομένους εἰς τὴν συλλογὴν τῶν γεωμήλων.

Ἀλλὰ τὰ ὀρμέφυτα τῆς ἀθιγγανικῆς αὐτοῦ καὶ πλάνητος φύσεως δὲν τῷ ἐπέτρεπον νὰ ἐπιδοθῆ εἰς τινὰ συνεχῆ ἐργασίαν καὶ μόλις ἐλάμβανε τὸν ἐπιούσιον ἄρτον, εἴτε ὡς ἀμοιβήν, εἴτε ὡς ἐλεημοσύνην, ἐπανήρχιζε τὰς ἀσκόπους ἐκδρομάς του κατὰ μῆκος τῶν ὄχθων τοῦ Δεῖγρος καὶ ὑπὸ τὰ δένδρα τοῦ δάσους.

Μικρόσωμος, ἕνεκα τῆς ἡλικίας του, ἀσθενῆς καὶ καχεκτικός, ἀλλὰ νοσημονέστατος ὡς ἄγριος καὶ πανοῦργος πίθηκος, ὁ Νικόλας ἐθεωρεῖτο καὶ δικαίως ὡς πονηρὸς κατεργάτης ὑπὸ πάντων.

Ὁ Καλλιουέ λοιπὸν ἐσκέφθη νὰ λάβῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του τὸν Νικόλαν καὶ νὰ χρῆσιμοποιήσῃ αὐτὸν πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν λαθροθηρῶν.

Ἡ ἰδέα αὕτη ἦτο καλὴ, καὶ ὁ δασοφύλαξ ἤρξατο ἀμέσως ν' ἀναζητῆ τὸν παῖδα. Εὗρεν αὐτὸν ἐξηπλωμένον ἐπὶ τῆς χλόης καὶ ὑπνώττοντα ἀμερίμνω.

— "Εἶ, Νικόλα!.. ἐφώνησε θίγων αὐτὸν διὰ τῆς ἀκτηρίδος τῆς καρβίνας του.

Ὁ παῖς, ἀφυπνισθεὶς ἀποτόμως, ἀνεπήδησεν αἴφνης, καὶ τρίβων τοὺς ὀφθαλμούς, ἀμφοτέραις ταῖς χερσίν, εἶπε:

— "Α! εἶσθε σεῖς, κύριε Καλλιουέ;.. Διὰ τί με ἐξυπνήσατε;.. ἐκοιμώμην τόσον καλᾶ.

— Σὲ ἐξύπνησα, ὀκνηρέ, διότι ἔχω νὰ σοῦ εἰπῶ κάτι τι.

— Σὰς ἀκούω.

— Εἰξεύρεις τί πρᾶγμα εἶναι ἓνα πεντόφραγκο;

— Καὶ βέβαια τὸ εἰξεύρω. Ἄξιζει ἓκατὸ σόλδια, εἶναι ἄσπρο καὶ στρογγυλὸ καὶ ὅταν πέσῃ κάτου κάνει ντίννννν...

— Ἀπέκτησες ποτέ σου ἓνα πεντόφραγκο Νικόλα;

— Θέλετε νὰ γελάσετε μαζί μου, κύριε Καλλιουέ;.. εἶπε τὸ παιδίον γελῶν.

— Διὰ τί;

— Διότι ποῦ θὰ τὸ εὗρισκα αὐτὸ τὸ πεντόφραγκο. Θεέ μου!.. ἔξω ἂν τὸ ἐκλεφτα... καὶ ἐγὼ δὲν εἶμαι κλέφτης... κύριε Καλλιουέ, τὸ εἰξεύρετε πολὺ καλᾶ...

— Καὶ θέλεις ν' ἀποκτήσῃς ἓνα πεντόφραγκο;

— Ἄν τὸ θέλω;

— Ναί.

— Τὸ πιστεύω, ἀλλὰ πρέπει νὰ τὸ σκεφθῶ καλᾶ, κύριε Καλλιουέ... Πρῶτα ὁ Ἥλιος θὰ παντρευτῆ με τῇ Σελήνῃ, καὶ ἔπειτα τὸ πεντόφραγκο θὰ πέσῃ εἰς τὰ χέρια μου.

— Ἄν θέλῃς, ἐγὼ σοῦ δίνω, ὄχι ἓνα, ἀλλὰ τρία πεντόφραγκα.

— Ἀπὸ πέντε φράγκα τὸ ἓνα;

— Ἀπὸ πέντε φράγκα.

— Καὶ πόσα φράγκα κάνουν ὅλα;

— Δεκαπέντε.

— Καὶ πόσα σόλδια;

— Τριακόσια.

— Τριακόσια σόλδια! ἐπανέλαβε τὸ παιδίον... Μὲ τριακόσια σόλδια εἴμπορεῖ νὰ ἀγοράσῃ κανένας ἓναν πύργον σὺν αὐτὸν ὅπου ἔχει ὁ αὐθέντης!..

— Ἀπάνου κάτου, ἀπήντησεν ὁ δασοφύλαξ γελῶν.

— Καὶ ἐγὼ θὰ λάβω ὅλα αὐτὰ τὰ χρήματα διὰ ἐδικά μου;.. ἐγὼ ὁ Νικόλας;

— Ναί, ἐσύ.

— Καὶ τί πρέπει νὰ κάμω διὰ νὰ κερδίσω αὐτὰ τὰ τρία πεντόφραγκα;

— Ἄκουσέ με: Εἰξεύρεις πῶς εἶναι εἰς τὰ δάση μας λαθροθήραις καὶ σκουτόνουνε τὰ ἐλάφια μας καὶ τοὺς ἀγροιοχοῖρους μας.

— Ὅλοι τὸ λένε.

— Ὅτι σκουτόνουνε τὰ ἐλάφια μας καὶ τοὺς ἀγροιοχοῖρους μας;

Ὁ Νικόλας ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καταφατικῶς.

— Ἐγὼ τοὺς κυνηγῶ τοῦ κάκου. Δὲν μπορῶ νὰ τοὺς ἀνακαλύψω. Τοῦ κάκου κἀνὼ κἀνὼ κάτου τὴν γῆν καὶ τὸν οὐρανόν, δὲν εὗρισκω τὸ παραμικρόν. Χάνω τοὺς κόπους μου, τὸν καιρὸ μου καὶ τὸ νοῦ μου.

— Πρέπει νὰ ὁμολογήσετε ὅτι οἱ λαθροθήραις εἶναι πολὺ πονηροί.

— Ναί, ἀλλ' ὄχι ὅσον εἶσαι ἐσύ, Νικόλα.

— Διὰ τανὲ! αὐτὸ εἴμπορεῖ νὰ ἦναι, ἀπεκρίθη τὸ παιδίον, κολακευθὲν ἐκ τοῦ φιλοφρονήματος.

— Λοιπόν, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ δασοφύλαξ... προσπάθησε νὰ κατορθώσῃ ὅ,τι ἐγὼ δὲν κατώρθωσα, μένε εἰς τὰ δάση νύχτα καὶ μέρα, παραμόνευε, ἀγρῶνα, κατασκοπέυε, παρατῆρει. Ὅλοι εἰξεύρουν ὅτι γυρίζεις ἐδῶ κ' ἐκεῖ πάντοτε σχεδόν... καὶ κανένας δὲν θὰ δυσπιστήσῃ

ἴς ἐσέ. Ἀνακάλυψε κάτι τι, καὶ τὴν ἡμέραν, ὅπου θ' ἄλλης νὰ μοῦ εἰπῆς : ὁ Λαθροθήρας εἶναι ὁ δεῖνα, θὰ λάβης τὰ τρία πεντόφραγκα.

— Ἀλήθεια ;

— Εἰς τὴν τιμὴ μου !

Τὸ παιδίον ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν δασοφύλακα.

— Τὸ χέρι σας.

— Ἡ συμφωνία ἐτελείωσε ;

— Ναί.

— Θὰ ξετροπώσης τοὺς κατεργαρέους μου ;

— Θὰ κάμω ὅ,τι εἰμπορέσω.

— Καὶ πότε θ' ἀρχίσης τὸ κυνήγι ;

— Ἀμέσως.

Καὶ χωρὶς νὰ προσθήσῃ λέξιν, τὸ παιδίον ἐστράφη ἐπὶ τῶν περυνῶν του, διηυθέτησε τὰ ἐπὶ τοῦ σώματός του ράκη μετὰ τῆς ἀλαζονίας ἰδαλγοῦ, καὶ ὀλισθησαν ὡς λαγῶς διὰ τῶν δένδρων εἰσέδου εἰς τὸ δάσος.

Ἐκ τῆς διακυμάνσεως τῶν πρασίμων τῶν δενδρυλλίων κορυφῶν, ἡδύνατό τις νὰ μαντεύσῃ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὴν διάβασίν του ἄλλὰ μετ' οὐ πολὺ οὐδὲν ἐφαίνετο. Ὁ Νικόλας ἦτο ἤδη μακρῶν.

Παρήλθον τρεῖς ἡμέραι, καθ' ἃς ὁ δασοφύλαξ μόλις δις συνήντησε τὸν μικρὸν ἀλήτην. Τὴν πρωῒαν τῆς τετάρτης, πρὸς τὰς δέκα, ὁ Καλλιουὲ εἰσελθὼν εἰς τὴν συζυγικὴν καλύβην, μετὰ τὴν πρώτην περιπολίαν, καὶ περιμένων τὴν Σωσάνναν νὰ παρασκευάσῃ τὸ πρόγευμα, ἐκαθάρριζε διὰ τεμαχίου ὑφάσματος, ἐλαίῳ ἐβρεγμένου, τὸν στίλβοντα σωλῆνα τῆς καρβίνιας του. Αἰφνης ἀνεσκίρτησεν ἀποτόμως. Πυροβολισμὸς ἀντήχησεν ἐν τῷ δάσει, εἰς μακρῶν ἀπὸ τῆς καλύβης ἀπόστασιν :

Ἄ ! οἱ λησταί, ἀνέκραξεν ὁ δασοφύλαξ, οἱ λησταί ! Νά τους πάλε, ἀρχίνησαν τὰ ἴδια ! . . . Ἄν ὅμως ἡ τύχη τὰ ἔφερνε νὰ ἦναι ἐκεῖ κοντὰ ὁ Νικόλας . . .

Καὶ ἐπὶ τῇ ἀβεββαίῳ ταύτῃ ἐλπίδι, ὁ Καλλιουὲ, ἀντὶ νὰ ἐξέλθῃ μετὰ τὸ πρόγευμα, ἔμεινε περιμένων ἐν τῇ καλύβῃ. Ἄλλὰ μετὰ παρέλευσιν τριῶν ὥρῶν, ἀπελισθεὶς πλέον καὶ βαρυνθεὶς νὰ περιμένῃ, ἠτοιμάζετο νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ δάσος, ὅτε αἰφνης ἤκουσεν ἐν τῇ ὁδῷ κρότον κατασπευσμένον βημάτων.

Ἐπορεύθη εἰς τὴν θύραν, ὅπως ἴδῃ πόθεν προήρχετο ὁ κρότος ἐκεῖνος, ὅτε ὁ Νικόλας ἐφάνη ἐπὶ τῆς φλιάς ἀσθμαίνων, ἐξηνητλημένος, καθιδρωσὶ καὶ ἀδυνατῶν νὰ προσφέρῃ μίαν κἂν λέξιν. Ὁ Καλλιουὲ ἐνόησεν ἀμέσως ὅτι τὸ παιδίον ἔφερον αὐτῷ ἐνδιαφέρουσαν ἀγγελίαν, ὅθεν πληρώσας ἀγγεῖον δροσεροῦ ὕδατος προσήνεγκεν αὐτὸ εἰς τὸν Νικόλαν, ὅστις ἐξεκένωσεν αὐτὸ ἀπνευστί. Ἐἶτα διὰ φωνῆς τρεμούσης καὶ ἐξηνητλημένης, ἀλλ' ὅμως ἀρκούντως εὐκρινούς, ἤρθωσε μίαν καὶ μόνην λέξιν, εἰπὼν :

— Ἐλάτε.

— Τί ; ἔμαθες ; . . .

— Ὅλα.

— Ἄ ! Ἐπὶ τέλους . . . ἀνέκραξεν ὁ δασοφύλαξ, τί εὐτυχία !

— Ἐλάτε, ἐπανέλαβε τὸ παιδίον, ἐλάτε ἀμέσως, καὶ μὴ ξεχάσετε τὰ τρία πεντόφραγκα.

Ὁ Καλλιουὲ ἐξήλθεν ἀμέσως, καὶ ἠκολούθησε τὸν Νικόλαν, ὅστις εἰσηλθὼν εἰς στενοτάτην ἀτραπὸν, διήκουσαν διὰ τοῦ πυκνοτέρου μέρους τοῦ δάσους, καὶ ἤρχισε νὰ βραδύζῃ τόσον ταχέως, ὥστε ὁ Καλλιουὲ δυσκόλως ἠδύνατο νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

— Ποῦ με ὀδηγεῖς ; τὸν ἠρώτησεν ἐπὶ τέλους.

— Εἰς τὸ Κόκκινο Σπίτι, ἀπήντησεν ὁ Νικόλας.

— Νὰ κάμω τί ;

— Θὰ ἰδῆτε . . .

Ὁ Καλλιουὲ ἐξηκολούθησεν ἐρωτῶν, ἀλλὰ τὸ παιδίον οὐδὲν ἀπεκρίνετο. Ἡ ἐλπίς καὶ ἡ ἐπιθυμία νὰ γίνῃ ὁ εὐτυχὴς κάτοχος τοῦ ἀμυθῆτου θησαυροῦ, ἐν ἀντεπροσώπευον δι' αὐτὸ τὰ τρία πεντόφραγκα, εἶχον τὸ καταστήσει ἀναίσθητον εἰς τὸν κάματον καὶ τοὺς πόνους, ὥστε οὐδὲ κἂν ἐφρόντιζε νὰ παραμερίζῃ τὰς ἀκάνθας, αἵτινες κλείουσαι τὴν ὁδὸν ἐσχίζον αὐτοῦ τὸ πρόσωπον καὶ περιεπλέκοντο εἰς τοὺς πόδας τοῦ Καλλιουέ.

Ἐπὶ τέλους, οἱ δύο ὁδοιπόροι ἀφίκοντο εἰς τὴν ἄκραν τῆς ὁδοῦ, ἣτις κατέληγεν εἰς ἐκτεταμένην τινὰ πλατείαν. Ὁ Καλλιουὲ ἐπανέλαβε τότε τὰς ἐρωτήσεις του, καὶ τὴν φορὰν ταύτην ὁ Νικόλας ἀπήντησε λέγων :

— Φαντασθῆτε, κύριε Καλλιουέ, ὅτι ἔτρεχα ἐδῶ κ' ἐκεῖ εἰς τὸ δάσος, ὅταν ἄκουσα τὴν τουφεκίᾶ, ἡ ὁποία ἔπεσε ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας σχεδὸν μακρῶν ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου ἤμουνα. Ἀμέσως δὲ ἐκατάλαβα ὅτι ἔπεσε κοντὰ εἰς τὸ Κουρκουλόμι τῆς Γίδας. Τὰ πόδια ἀμέσως ἴς τὸν ὄμο καὶ ἔτρεξα εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Εἰς τὴν πίστιν μου, ἔτρεχα σὰν λαγῶς, τὸν ὅποιον κυνηγᾶνε οἱ σκύλοι, πρᾶγμα ὅπου κἀνῆ ν' ἀνατριχιάζῃ ἡ ὄρα του. Καὶ ὅμως τοῦ κἄκου ἔτρεχα τόσο πολὺ. Δὲν ἔφθασα ὅσο ἤθελα γλήγορα. Εἰς τὸ Κουρκουλόμι τῆς Γίδας δὲν ἦταν πλέον ψυχὴ, Ἐκύτταξα τριγύρω, προσέχοντας καλὰ ὅπου ἐπερνοῦσα. Εἶδα ὅτι δὲν ἀπατήθηκα. Ἐκεῖ εἶχε τουφεκίσει ὁ λαθροθήρας καὶ εἶχε ρίξει εἰς ἐλάφι. Τὸ χῶμα ἦταν γεμάτο αἵματα καὶ μαλλιά ἀπὸ τὸ φτωχὸ ζῷον. Ἄλλ' οὔτε λαθροθήρας, οὔτε ἐλάφι. Αὐτὸ με ἀνησυχῶσε καὶ μ' ἔκανε νὰ φοβῶμαι διὰ τὰ τρία μου πεντόφραγκα. Ἐσκεπτόμουνα, ὅτι διὰ νὰ κρύβεται ἕνας ἔτσι καλὰ, πρέπει νὰ ἔχῃ τὸ διάβολο μέσα του, καὶ ἐπήγαινα με κατεβασμένα τ' αὐτιά, τραβῶντας ἐμπρός, χωρὶς νὰ εἰξεύρω καὶ ἐγὼ τί ἐγύρευα. Ἄλλὰ ἔξαφνα βλέπω εἰς τὸ χῶμα σταλαγματικαὶς κόκκιναις. Ἐκύτταξα καλλίτερα καὶ εἶδα ὅτι ἦταν αἷμα. Ὁ λαθροθήρας ἐπέρκασε ἐκεῖθεν φέρνοντας τὸ ἐλάφι, καὶ ἐμποροῦσα νὰ ἀκολουθήσω τὰ πατήματά του τόσον εὐκολα, ὥσάν νὰ τὰ ἔβλεπα. Ἀρχισα νὰ θαρρεῦω καὶ νὰ ἦμαι πλέον ἤσυ-

χος διὰ τὰ τριακόσια μου σόλδια, λέγοντας με τὸν νοῦ μου. «Νικόλα, παιδί μου, ἔως με τὴν ἄκρα καὶ θὰ μάθης ποῖος εἶναι . . .».

ΙΓ'

Ἡ ἐρυθρὰ οἰκία

Ὁ παῖς διεκόπη ἐπὶ στιγμὴν, ἀρεσκόμενος ἐπὶ τῷ ἰδιαιτέρῳ ὄλως τρόπῳ, καθ' ὃν διετύπου τὴν ὁμιλίαν του ἔϊτα εὐχαριστηθεὶς ἐκ τῆς βαθείας προσοχῆς τοῦ δασοφύλακος. ἐξηκολούθησε :

— Ἠκολούθησα τὸ αἷμα καὶ ἔφθασα εἰς τὸ χανδάκι, τὸ ὅποιον κλεῖ τὸ δάσος τῆς Καρριέρας, πρὸς τὸ μέρος ὅπου εἶναι τὸ Κόκκινο Σπίτι. Ἐπέρασα τὸ χανδάκι, καὶ ἐκύτταξα τριγύρω διὰ νὰ εὕρω πάλιν τὸ αἷμα ἄλλὰ δὲν εἶδα πλέον τίποτε . . . τίποτε. Ἐγύρισα ὀπίσω, ἐμβῆκα εἰς τὸ δάσος καὶ ἔπεσα μπρούμιτα, διὰ νὰ ἐξετάσω καλλίτερα τὸ χῶμα. Τὸ αἷμα ἔφθανεν, ἔως με τὸ μεγάλο δρῦ ὅπου εἶναι φυτευμένον εἰς τὴν ἄκρα τοῦ χανδακίου . . . ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος δὲν ἐφαίνετο πλέον. Τότε ἐσκέφθηκα ὅτι, χωρὶς καμμίαν ἀμφιβολίαν, ὁ διάβολος ἔβανε τὴν ὄρα του διὰ νὰ κάμῃ νὰ χάσω τὰ τρία πεντόφραγκα. Ἡμῶνα κατακουρασμένους καὶ διὰ νὰ μὴ σκέπτομαι πλέον, ἀλλὰ νὰ ὀνειρεύωμαι πῶς ἐχράπωνα τὰ τρία εὐμῶρα πεντόφραγκα, καινούρια, καινούρια, ἐπλάγιασα εἰς τὴν ρίζα τοῦ δένδρου νὰ κοιμηθῶ.

Ἐξαφνα ἄκουσα ἐλαφρὸν κρότον: κλάπ, κλάπ . . . κλάπ . . . Ἐφκινότου πῶς ἔσταζε νερὸ ἀπάνου ἴς τὰ ξερὰ φύλλα, καὶ ὅμως δὲν ἔβρεχε. Ὁ κρότος ἐκεῖνος δὲν ἔπαυε, ἀλλὰ ἐξακολουθοῦσε πάντα ὁ ἴδιος. Ἐστάθηκα καὶ ἀρχισα νὰ γυρίζω ὀλόγυρα εἰς τὸ δένδρον. Ἐξαφνα ἐγλίστησα καὶ αἰσθάνθηκα κάτι τι ὑγρὸν. Ἦταν αἷμα, τὸ ὅποιον ἔσταζεν ἀπάνουθε . . . καὶ ἐκεῖνο ὅπου με ἔκαμε νὰ γλιστρήσω ἦταν ἕνα μικρὸ-μικρὸ ποταμάκι ἀπὸ αἷμα. Πιρᾶξενο . . . Ἐσῆκωσα τὰ μάτια . . . καί, μαντεύσετε τί εἶδα . . . τὸ ἀλαφάκι μου . . . τὸ διαβολάκι . . . κρεμασμένο ἀπὸ τὰ πιπινὰ με ἕνα σχοινί εἰς ἕνα χονδρὸ κλωνάρι, δέκα ποδάρια ψηλὰ ἀπὸ τὴ γῆ. Διὰ νὰ τὸ εὕρη κανεὶς ἐκεῖ ἀπάνου ἔπρεπε νὰ ἦναι μάγος, ἢ νὰ εὐνοηθῇ ἀπὸ τὴν τύχην, καθὼς ἐσυνέβηκεν εἰς ἐμέ. Τότε ἐσκέφθηκα ὅτι χωρὶς ἄλλο θὰ ἐκέρδιζα τὰ τριακόσια μου σόλδια, διότι ἐκεῖνοι ὅπου ἐκρυψάν ἐκεῖ τὸ ζῷον, θὰ ἤρχονταν βέβαια νὰ τὸ πάρουν, καὶ ὅτι—καὶ ἂν ἀναγκαζόμουνα νὰ περιμένω ἐκεῖ ὀκτὼ ἡμέρας, χωρὶς νὰ φάγω, καὶ χωρὶς νὰ πιῶ, — δὲν θὰ τὸ ἐκουνοῦσα.

Ἐμπρός ἀπὸ τὸ ἰδρῦ εἶναι ἕνα φλαμοῦρι, καὶ ἐπάνω εἰς ἐκεῖνο ἀνέβηκα καὶ ἐπερίμενα συλλογιζόμενος τί καὶ τί θὰ ἀγόραζα με τὰ τριακόσια μου σόλδια . . . Καὶ πρῶτα ἀπὸ ὄλα, θὰ πάρω ἕνα τουφέκι, ἕνα ἄλογο, ψωμί ἄσπρο, καὶ κρεατάκι κάθε ἡμέρα . . . ὅσα δὲ παραδάκια μου μένουν θὰ ἰδῶ ἀργότερα τί θὰν τὰ κάμω . . .

1. Κουρκουλόμι ἐν Κεραλληνίᾳ λέγεται ὁ λόφος.

Ἄπο τὸ δένδρο μου, ἔβλεπα χωρὶς νὰ φαίνομαι, μέρος τοῦ δάσους καὶ τοῦ κάμπου, τὸ Κόκκινο Σπίτι καὶ τὸ μεγάλο δρόμο. Ἐξάφνα εἶδα μεγάλη κίνησι κατὰ τὸ Κόκκινο Σπίτι. Τρεῖς ἄνθρωποι ἐβγήκαν ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον. Οἱ δύο ἐπερίμεναν εἰς τὸ δρόμο. Ὁ τρίτος ἐμβήκεν εἰς τὸ σταῦλο, καὶ σὲ λιγάκι ἐβγήκε μὲ ἓνα ψωράλογο, ἀχαμνὸ-ἀχαμνὸ, ὅπου εἶχε ἓς τὸ σαμάρι του δύο μεγάλα κοφίνια.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἐκείνους ἐμβήκε πάλι εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. Ὁ ἄλλος ἐπῆρε τὸ δρόμο τοῦ δροῦ καὶ ὅταν ἔφθασεν εἰς αὐτὸ τὸν ἐγνώρισα. Μαντέψετε ποῖος ἦταν, κύριε Καλλιούε;

— Τὸν γνωρίζω; . . . ἠρώτησεν ὁ δασοφύλαξ.

— Διαβόλε! καὶ πολὺ καλὰ μάλιστα.

— Εἶν' ἀπὸ δῶ;

— Ναί.

— Ἀπὸ τὸ χωριό;

— Ναί.

— Μὴν ἦταν ὁ Μικῆς; . . . εἶναι κατεργάρας.

— Δὲν ἦταν ὁ Μικῆς.

— Μὴν ἦταν ὁ Νίκος; Αὐτὸς ἔμεινε κάμποσον καιρὸ ἓς τὴ φυλακὴ σὺν νυκτοκλέφτης.

— Δὲν ἦταν ὁ Νίκος.

— Τότε θὰ ἦταν ὁ Γερῶλυμος; Πιστεύω πῶς καὶ αὐτὸς εἶναι καλὴ τσόχα. Ἐχει τουφέκι, καὶ ὁ πατέρας του, καθὼς λένε, ἀπέθανε ἓς τὴν κρεμάλα.

— Δὲν ἦταν ὁ Γερῶλυμος.

— Τότε, ποῖος ἦταν;

— Ὡ! κύριε Καλλιούε, βλέπω πῶς δὲν θὰν τὸ μαντέψετε ποτέ. . . Ἦταν ἄνθρωπος . . . ἄνθρωπος . . . τοῦ πύργου . . . Τὸ ἐφαντάζεσθε;

— Τοῦ πύργου; ἀνέκραξεν ὁ δασοφύλαξ.

— Τοῦ πύργου, μάλιστα.

— Ἄλλ' εἶναι ἀδύνατον.

— Καὶ ὅμως. . .

— Λέγε, Νικόλα. . . λέγε γρήγορα.

— Οἰοῦν, ἦταν ὁ κύριος Ραμέ, τίποτε ὀλιγώτερον, Ραμέ ὁ κυνηγός.

Ὁ Καλλιούε ἔστη ἔκπληκτος. Ἐπληξεν ἰσχυρῶς διὰ τῆς πυγμαῆς τὸν ἄερα καὶ ἀνέκραξε:

— Ἄ! τὸν ἀχρεῖον!

Ὁ Νικόλας ἐξηκολούθησε:

— Ἦλθε ὄλο ἴσια εἰς τὸ δροῦ ἐπικρατήρησε τριγύρω, καὶ ἀπρὸ δὲν εἶδε κανένα, ἀνέβηκε ἓς τὸ δένδρον, ἔλυσε τὸ σχοινί, μὲ τὸ ὅποσον ἦταν δεμένο τὸ ζῶον, τὸ ἄφισε νὰ πέσῃ κάτω, καὶ ἐκατέβηκε.

Εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ ἄνθρωπος ὅπου ἔφερε τὸ ἄλογο, ἔφθασε μὲ αὐτὸ εἰς τὸ δένδρο καὶ μαζί μὲ τὸν κύριον Ραμέ ἐσήκωσαν τὸ ἀλάφι καὶ τὸ ἔβαλαν εἰς τὰ κοφίνια, τὰ ὅποια ἐσκέπασαν τόσον καλὰ μὲ φύλλα καὶ χαρτάκια, ὥστε ἦταν ἀδύνατον νὰ ἐννοήσῃ κανένας τί ἔφερναν εἰς τὴ ράχι του τὸ ἄλογο. Ἐπειτα, ἐγύρισαν, ἀλλὰ καθέννας χωριστά, εἰς τὸ Κόκκινο Σπίτι. Ἐδῆσαν τὸ ἄλογο πλησίον εἰς τὴν πόρτα καὶ ἐμβήκαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. Τότε, κύριε Καλλιούε, ἐκατέβηκα ἀπὸ τὸ δένδρο μου καὶ τῶβαλα ἓς τὰ πό-

δια διὰ νὰ σᾶς εἰδοποιήσω. Καὶ τώρα, θὰ ἰδῆτε ὅτι δὲν εἶναι ψεύματα, διότι ἐφθάσαμε.

Καὶ πράγματι, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Νικόλας ἐτελείονε τοὺς λόγους τούτους, εἶχον φθάσῃ πλησίον εἰς τὴν Ἐρυθρὰν Οἰκίαν

— Κυττάξτε! ἀνέκραξε τὸ παιδίον, τὸ ἄλογο εἶναι ἀκόμη εἰς τὴν πόρτα μὲ τὰ χαρταροσκεπασμένα κοφίνια του.

— Πάρε, εἶπεν ὁ δασοφύλαξ, δὸς εἰς τὸ παιδίον τρία πεντόφραγκα. . . Ἴδου ὅ,τι σοῦ ὑποσχέθηκα. Τώρα δὲν ἔχω πλέον τὴν ἀνάγκην σου.

Ὁ Νικόλας, κάτοχος ἐπὶ τέλους τοῦ μεγάλου ἐκείνου πλοῦτου, τὸν ὅποσον πρὸ τούτου καιροῦ ἄνειρεύετο καὶ τόσον καλῶς εἶχε κερδήσει, ἔρρηξε κρουγὴν χαρᾶς ἢ μᾶλλον μέθης, καὶ ἤρξατο νὰ ἐκτελεῖ τὰ τρελλώτερα πηδήματα, ἅτινα περιποιῶν μεγίστην τιμὴν εἰς τὴν ἐλαστικότητα τοῦ σώματός του καὶ εἰς τὴν ἰσχὺν τῶν ἀρθρώσεών του.

Ἐν τούτοις, ὁ Καλλιούε ἔτρεχε πρὸς τὴν Ἐρυθρὰν Οἰκίαν,

Ἡ οἰκία, ἣτις ἔφερε τὸ ὄνομα τοῦτο, ἦτο πράγματι ἀξία αὐτοῦ. Ὁμοδομημένη διὰ πλίνθων καὶ ἐστεγασμένη διὰ κεραμιδιῶν, εἶχε προσέτι τὰς τε θύρας καὶ τὰ παραθύρα δι' ἐρυθροῦ χρώματος βεβαμμένα. Διὰ τοῦ ὁμοιομόρφου δὲ καὶ ζωηροῦ χρώματός της ἀπετέλει παράδοξον καὶ καταφανῆ ἀντίθεσιν ἐν μέσῳ τοῦ περὶ αὐτὴν φαιδρῶν τοπίου.

Ἡ Ἐρυθρὰ Οἰκία, εἶδος ξενοδοχείου, διευθυνομένη ὑπὸ παλαιοῦ τινὸς ἀποφοῖτου τοῦ σωφρονιστηρίου, ἀπήλαυε χειρίστης φήμης, ἐκτεινομένης εἰς ἀπόστασιν τριῶν ἢ τεσσάρων λευγῶν. Τὴν ἀρχαίαν αὐτῆς πελατεῖαν ἀπετέλουσαν γεωργοὶ καὶ τινες ὑποπτοί. Ἄν συνοδία ἀθιγγάνων ἢ θαυματοποιῶν διήρχετο ἐκεῖθεν, εἰς τὴν Ἐρυθρὰν Οἰκίαν κατέλυε. Διεδόθη μάλιστα ὅτι ἐμπορικός τις ὑπάλληλος, καταληφθεὶς ὑπὸ τῆς θυέλλης τὴν ἐσπέραν, καὶ ἀναγκασθεὶς νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν Ἐρυθρὰν Οἰκίαν, δὲν ἐξῆλθεν αὐτῆς τὴν ἐπιούσαν. Αὕτη δὲ ἡ φήμη ἔλαβε τοιαύτην ὑπόστασιν, ὥστε ἡ ἀνάκρισις ἐπελήφθη τῆς ὑποθέσεως ἄλλ' εἰς οὐδὲν κατέληξεν, ἐλλείψει ἀρκουσῶν ἀποδείξεων. Καὶ ὅμως ἡ δημοσία γνώμη δὲν ἠθώωσε τὸν πρῶτον τοῦ σωφρονιστηρίου κάτοικον, καὶ δικαίως ἢ ἀδίκως ἡ Ἐρυθρὰ Οἰκία ἐθεωρεῖτο ὡς σφαγεῖον.

Τοιοῦτο ἦτο τὸ μέρος, ὅπου ὁ κυνηγὸς Ραμέ εἶχεν ἐκλέξει πρὸς διεξαγωγὴν τῆς ἀγοραπωλησίας τῶν προϊόντων τῆς ἀναισχύντου λαθροθηρίας του.

Ὁ Καλλιούε, καθ' ὅσον ἐπλησίαζεν εἰς τὴν Ἐρυθρὰν Οἰκίαν, ἐπετάχυνε τὸ βῆμα. Ἐπὶ τέλους, ἔφθασεν εἰς τὴν λεωφόρον, διῆλθεν αὐτὴν καὶ εὔρεθη παρὰ τὸ ξενοδοχεῖον, εἰς τὴν θύραν τοῦ ὁποίου ἦτο δεδεμένος ἵππος, ἀξιοπαρατήρητος διὰ τὴν μυθώδη ἰσχύνητά του, καὶ φέρων ἐπὶ τῶν νώτων δύο μεγάλους κοφίνους πλήρεις χόρτων.

Ἐν τοῖς κοφίνοις ἐκείνοις, ὑπῆρχε τὸ

σῶμα τοῦ ἐγκλήματος, καθ' ἃ λέγουσιν οἱ νομοδιδάσκαλοι.

ΙΖ'

Τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλήματος.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἔφθασεν ὁ Καλλιούε, ἀπὸ τῆς ἀνοικτῆς θύρας τοῦ ξενοδοχείου, ἐξήρχετο φωνὴ οἰνοβαροῦς ᾄδουσα βακχικὸν τι ᾄσμα.

Ὁ δασοφύλαξ ἀνεγνώρισε τὴν φωνὴν τοῦ Ραμέ. Ἀφνης ἢ φωνὴν διεκόπη.

— Ἐγὼ πηγαίνω . . . εἶπεν ἄλλη φωνὴ . . . ὅσο πάει βραδιάζει. . . Καλαῖς ἀντάμασας, περίφημε κυνηγέ.

— Ἀκόμα ἓνα ποτηράκι σύντεκνε. . .

— Ὅχι! πηγαίνω.

— Ἐνα κατοσταράκι, μονάχα. . .

— Ὅχι. . . ὄχι. . .

— Εἶσαι πεισματώδης, σύντεκνε. Ἄλλὰ δὲν πειράζει! . . . Πότε θὰ σὲ ἔξαναῖδῶ;

— Τὴν Πέφτη. . . Κύταξε. . . περιμένω τὸν ἀγριόχοιρο. . .

— Θὰ προσπαθῆσω νὰ σοῦ τὸν προμηθεύσω. Καλὴ νύκτα, φίλε μου.

Καὶ ταῦτοχρόνως ἐφάνη ἐπὶ τῆς φλιᾶς ἄνθρωπός τις λιπόσαρκος καὶ αὐτὸς ὡς ὁ λευκὸς ἵππος, φέρων κυανοῦν χιτώνιον καὶ ἐπὶ κεφαλῆς στρογγύλον καὶ πλατύγυρον πῖλον. Τὸ δυσειδὲς αὐτοῦ πρόσωπον ἐξεδήλου αὐθάδειαν καὶ ἠλιθιότητα. Κατ' ἀρχὰς δὲν εἶδε τὸν Καλλιούε, οὔτε ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους τοῦ ἵππου. Ἐπλησίασεν εἰς τὸν σιδηροῦν κρίκον ὅπως λύση τὸν εἰς αὐτὸν δεδεμένον χαλινόν. Ἄλλ' ὁ δασοφύλαξ, θεὸς ἐπὶ τοῦ ὤμου του τὴν χεῖρα, εἶπεν αὐτῷ:

— Ἄκουσε! . . .

Ὁ φέρων τὸ κυανοῦν χιτώνιον, ἀκούσας τὴν φωνὴν, ἐστράφη ἀποτόμως, ἠτένισε βλοσυρῶς τὸν Καλλιούε ἀπὸ κεφαλῆς ἀχρι ποδῶν καὶ ἐφέλλισε:

— Τί θέλεις;

— Τί ἔχεις μέσα εἰς αὐτὰ τὰ κοφίνια; ἠρώτησεν ὁ δασοφύλαξ, δεικνύων τοὺς ἐπὶ τοῦ ἵππου κοφίνους.

— Δὲν εἶναι δική σου δουλειά.

— Μπα! δὲν εἶναι δική μου δουλειά;

— Ὅχι.

— Θὰ τὸ ἰδοῦμε.

Καὶ ὁ Καλλιούε, σῦρα; τὴν κυνηγετικὴν μάχαιράν του, ἔκοψε τὰ σχοινία, ἅτινα ἐκράτουν τὰ ἐπὶ τῆς ἐλάφου συσσωρευμένα φύλλα. Εἶτα ἐπανέθετο ἡσυχῶς τὴν μάχαιραν εἰς τὴν θήκην καὶ ἤρχισε νὰ ἀφαιρῇ τὰ καλύπτοντα τὸ κλαπὲν θήραμα χόρτα.

Ὁ φέρων τὸ χιτώνιον ἀνὴρ ἐγένετο κάταχρος ἐκ τῆς ὀργῆς καὶ ἐξήνεγκε φρικῶδη βλασφημίαν. Εἶτα εἶπε:

— Μὰ τὸν Χριστόν! . . . ἔτσι θέλεις. . .

— Ναί! ἔτσι θέλω. . . ἀπήντησεν ὁ Καλλιούε βλέπων αὐτὸν κατὰ πρόσωπον.

— Πέταξε ἀκόμη ἓνα φύλλο. . . καί. . .

— Καί; . . . ἠρώτησεν ὁ δασοφύλαξ.

— Σὲ κομματιάζω. . . μ' ἐκατάλαβες;

— Δοκίμασε! . . . ἀπήντησε ψυχρῶς ὁ Καλλιούε, ἐξακολουθῶν ν' ἀφαιρῇ τὰ

φύλλα, ἄχρις οὐ ἐφάνη ἡ καλυπτομένη ἔλαφος.

— Κατάρα ! ἐκραύγασεν ὁ κάτισχνος ἀνὴρ καὶ ὤρμησε κατὰ τοῦ δασοφύλακος.

Ἄλλ' ὁ Καλλιουὲ εἶχεν, ὡς γινώσκωμεν, ἰσχὺν Ἡρακλέους. Ἡρπασεν ἀπὸ τῆς ὀσφύος τὸν ἀντίπαλόν του, μυκώμενον ἐκ τῆς ὀργῆς, ἤγειρεν αὐτὸν ὡς νὰ ἦτο μικρὸν παιδίον, καὶ ἐξεσφενδόνισεν αὐτὸν μακρὰν, κυλισθέντα ἐν σκοτοδίνῃ μεταξὺ τῶν τοῦ ἵππου ποδῶν. Εἶτα λαβὼν τὴν ἔλαφον ἔρριψεν αὐτὴν εἰς τὴν θύραν τοῦ καπηλείου.

Ταῦτα πάντα ἐγένοντο, οὕτως εἰπεῖν, ἀκαριαίως. Εἰς τὰς κραυγὰς τοῦ κατίσχνου ἀνθρώπου, ὅστις ἐπεκαλεῖτο βοήθειαν, ὁμνύων ὅτι ἦσθάνετο τὰ νῶτα αὐτοῦ συντετριμμένα, ἔδραμον ὅ τε Ραμὲ καὶ ὁ τῆς ἐρυθρᾶς οἰκίας ἰδιοκτήτης.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

X. ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ ΑΝΑΕΡΣΕΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΑΝΕΥ ΕΙΚΟΝΩΝ

Ἐσπέρα δεκάτη ἑβδόμη

Ἄκουσον τί μοι διηγήθη ἡ Σελήνη :

— Πολλάκις εἶδα τὸν ἀποφοιτοῦντα Εὐέλπιδαν νὰ κορδόνεται, ὅτε κατὰ πρῶτην φορὰν ἐφόρει τὴν χρυσοῦφντον στολὴν καὶ τὸ μακρὸ ζῆφος· εἶδα τὴν χαρὰν, ἡ ὁποία ζωγραφίζεται εἰς τὰς παρελάς τῶν παρθένων, αἵτινες ἐνδύονται τὴν γαμήλιον στολὴν· τίποτε ὅμως ἀπὸ αὐτὰ δὲν παραβάλλονται μὲ τὴν ἐγκάρδιον ἀγαλλίασιν, ἣν εἶδον κατέχουσιν χθὲς τὸ ἐσπέρας τετραετὲς ἀγγελόμορφον κοράσιον.

Ἡ μήτηρ του τοῦ εἶχε χαρίσει ἐπὶ τῆς ἐπετεῖφ τῶν γενεθλίων του ὠραῖον κυανοῦν φόρεμα καὶ ροδόχρουν περωτὸν πῖλον· ἦδη τὰ ἐφόρει, ἀλλὰ ὅλα ἐζήτουν φῶς, διότι ἡ λάμψις τῶν ἀκτίνων μου δὲν τοὺς ἤρκει νὰ τὸ καμαρώσωσι.

Καὶ ἐκορδόνετο λοιπὸν ἐκεῖνο, καὶ ἐφύσα διηνεκῶς· διότι τὰ ἐρυθρὰ ἀπὸ εὐχαρίστησιν μαγουλάκια του ἐφούσκοναν ἀπὸ ὑπερηφάνειαν, τὰς δὲ χεῖρας τὰς ἐκράτει τεντωμένας καὶ ἀνοικτάς, φοβούμενον μήπως ζαρώσῃ τὸ φόρεματάκι του.

Ἐλαμπεν ὅλον ἀπὸ χαρὰν· ἤξιζε νὰ ζωγραφηθῇ, καὶ μάλιστα ὅτε ἤκουσε τὴν μητέρα του νὰ τῷ λέγῃ :

— Ἐ! αὐριον πεῖξ θὰ πᾶς καὶ στὴ θεῖτσα νὰ σὲ ἴδῃ, καὶ μάλιστα θὰ περάσωμεν ἀπὸ τὸ μεγάλο δρόμο.

Ἐπῆδα καὶ δὲν ἐκρατεῖτο πλέον ἀπὸ τὴν χαρὰν του.

Στραφὲν δὲ ἀφελέστατα πρὸς αὐτὴν :

— Μητέρα, τῆ λέγει, γιὰ φαντάσου τί θὰ πῆ, ἀμα μὲ ἴδῃ ἡ Σοφίτσα τῆς κυρίας Μ... ὁ μπάμπας - Γεώργης καὶ τόσοι ἄλλοι... ἀμὴ τόσα σκυλιὰ τῆς γειτονεῖας... Ὡ! χαρὰ μου... *

Ἐσπέρα δεκάτη ὀγδόη.

— Ἦδη, ἤρχισεν ἡ Σελήνη, σοὶ διηγήθην περὶ τοῦ πτώματος ἐκείνου τῶν πόλεων, τῆς ἀρχαίας δηλαδὴ Πομπηίας, ἀλλὰ γνωρίζω καὶ μίαν ἄλλην ἀκόμη, ἣτις δὲν εἶνε αὕτη πλέον πτώμα, εἶνε σκιά.

Ὅπου καὶ ἂν ἀκούσω τὸ ἐπὶ τῆς μαρμαρίνης στέρας τοῦ πίδακος πλατάρισμα τοῦ ὕδατος, νομίζω ὅτι μοῦ διηγούνται μύθους περὶ τῆς πλεούσης πόλεως.

Ὡ! καί· πόσα τοιαῦτα μοὶ διηγήθη ἐν ψιθύρῳ τὸ ὕδωρ! πόσα μοὶ ἐτραγῶδησεν ὁ φλοῖστος τῆς θαλάσσης, ἣτις πρὸ πολλῶν αἰῶνων ἐξακολουθεῖ νὰ ψαύῃ τὰς βάσεις τῶν οἰκιῶν· πολλάκις ἐπὶ τοῦ ἠσύχου καὶ θολοῦ ὕδατος βλέπω ὁμίχλην· εἶνε ὁ πέπλος τῆς χήρας θαλάσσης! καί, ὁ ἀρραβωνιστικὸς τῆς ἀπέθανεν! ἔρημον εἶνε τὸ μέγαρόν του· αὐτὸ δὲ τοῦτο, καθὼς καὶ ἡ πόλις ὀλόκληρος δὲν εἶνε πλέον ἢ τὸ μνημεῖόν του. Λοιπὸν, τὴν ἐμάντευσε τὴν πόλιν; Ποτὲ δὲν ἤκουσέ τις ἐπὶ τῶν ὁδῶν τῆς τὸν τροχὸν τῶν ἀμαξῶν ἢ τὸ ποδοβολητὸν τοῦ ἵππου! ἐπ' αὐτῶν κολυμβᾷ ὁ ἰχθύς, μυστηριωδῶς δὲ πλαναῖται ἐπὶ τῶν πρασίνων τῶν ὑδάτων ἡ γόνδολα.

Ἄρκει νὰ σοὶ περιγράψω τὴν Πιάτσαν τῆς, καὶ θὰ νομίσης ὅτι μετετέθης ἐκεῖ ὡς ἐν ὄνειρῳ.

Χιλιάδες περιστερῶν ἵπτανται κατὰ τὴν πρῶταν πέριξ τοῦ πολυθρυλλήτου πύργου.

Σιωπηλός, κάτωθεν τοῦ περιστυλίου τῆς ὠραίας ἐκείνης ἐκκλησίας, καπνίζει ὁ Τοῦρκος τὴν μακρὰν καπνοσύριγγά του· ἐν ᾧ ὁ ραδινὸς ἐλληνόπαις ρεμβῶδης ἀκουμβᾷ εἰς μίαν τῶν στηλῶν καὶ θαυμάζει τὰ διάφορα τρόπαια, σημεῖα τοῦ παλαιοῦ μεγαλείου.

Αἱ σημαῖαι ἴστανται ὡς μάρτυρες τοῦ πένθους. Ὑδροφόρος τις κόρη κεκοπιακυῖα στηρίζεται εἰς τὸν ἰστὸν τῆς νίκης, νομίζει τις, ὅτι πολὺ βαρύτερα εἶνε δι' αὐτὴν ἡ δουλεία ἀπὸ τὸν κάδον τῆς, ὃν μόλις ἐγείρει.

Βλέπεις ἐπὶ τῶν Στηλῶν τὸν περωτὸν Λέοντα; Ἀκόμη λάμπει ὁ χρυσὸς του, ἀλλ' αἱ πτέρυγές του εἶνε δεδεμένα· ἀπέθανεν ὁ δυστυχῆς, ἀφ' οὗ ἀπέθανε καὶ ὁ κύριός του, ὁ σύζυγός τῆς Ἀδριατικῆς.

Ἐντὸς τῶν ὑψηλῶν τοίχων, ὅπου ἄλλοτε ἐκρέμαντο αἱ εἰκόνες τοῦ Ραφῆλ καὶ Μιχαὴλ Ἀγγέλου τίποτε τώρα δὲν ὑπάρχει.

Τώρα μόνος ὁ Λαζαρόνος κοιμᾶται ἐπὶ τοῦ μωσαϊκοῦ, ὅπερ ἄλλοτε μόνον εἰς τοὺς εὐγενεῖς ἐπετρέπετο νὰ πλησιάζωσι.

Στεναγμοὶ ἐξέρχονται ἀπὸ τὰ ὑπόγεια τοῦ Ponte dei Sospiri, ὅπου ἄλλοτε δὲν ἤκουες παρὰ τοὺς μεθυστικούς ἤχους τῆς κιθάρας ἀπὸ τὰς μυστηριώδεις γόνδολας.

Ποῦ εἶνε ἐκεῖνη ἡ ὠραία ἐποχὴ, καθ' ἣν ὑπὸ τὸ φέγγος τοῦ ἡλίου ὁ Δόγης ἔρριπτεν ἀπὸ τοῦ πλουσίου Βουκενταύρου τὸ δακτύλιον εἰς τὴν Ἀδριατικὴν;

Νέφος ἐπίκειται τῆς μελαγχολικῆς ἡδῆ

θαλάσσης, ἡ βασίλισσα τῶν θαλασσῶν πενθεῖ τὸν ἐρωμένον τῆς!

Ἄδρια! Ἄδρια! κλαῦσε, καλύψου διὰ τοῦ πένθους τῆς χηρείας σου, σκέπασε διὰ τοῦ πέπλου σου τὸ μαυσωλεῖον τοῦ ἐρωμένου σου: τὴν μαρμαρίνην μυστηριώδη Βενετίαν!

X.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Κυρίαν Μαρίαν Π. Μάγκου, Χρυσῆν Γ. Τσιτσινάκη, Μαρίαν Μ. Δαμβέρην, Ἰουλίαν Πετροπούλου, καὶ κκ. Γεώργιον Μπάμπανον, Ἀντώνιον Μάσαν, Θεόδωρον Τράσαν, Ἄριστ. Δεσούλλαν, Ἡλ. Μούλιν, Κωνσταντ. Ζερβουδάκη, Ἄγγελον Μαρκοῦλην, Δημ. Μαρκότην, Βασίλ. Πετράκον, Α. Δ. Μακρόπουλον. Ἰω. Σταυροπούλου καπνεμ., Μ. Μεγαλίδη Κωνστ Π. Κριαρᾶν. Ἰω. Δ. Ἐξαρχόπουλον, Ἄνδρ. Βιολάνην, Γιού; Νικολαῖδου, Κ. Δ. Κατσάδη, Θ. Δ. Καλάρην, Σωτ. Γ. Βασιλείου, Ἄγ. Σίμον. Συδρομαὶ ὡμῶν ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Δημ. Κ. Τ. Ζάκυνθορ. Ὁφείλομεν καὶ δημοσίᾳ νὰ σᾶς ὑπομνήσωμεν, ὅτι μόνος ὑμεῖς, ἐκ τῶν πολλῶν ἐν Ζακύνθῳ συνδρομητῶν μας, οὐς εὐχαριστοῦμεν, καθοστερεῖτε τὴν συνδρομὴν σας. Διὰ τὴν ὑμεῖς μόνος νὰ φαίνεσθε κατώτερος τῶν καλοπληρωτῶν συμπολιτῶν σας; — κ. Δημ. Χρηστάκη, δικηγόρον. Εἰς τὸ ἐξῆς θὰ λαμβάνετε τακτικῶς τὰ «Ἐκλεκτὰ», κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας, ἐν οἷς δημοσιεύονται, τὰ διὰ τὴν «Τέρψιν» προορισθέντα ἔργα. — κ. Κωνστ. Πάστραν. Ἐλήφθησαν. Τόμος Γ' ἀπεστάλη. Διευθύναις σας διωρθώθη. — κ. Πέτρον Ἀντζολίνον. Τὰ «Ἐκλεκτὰ» εἰς τὸ ἐξῆς θὰ λαμβάνετε κατὰ τὴν νέαν διευθύνσιν σας. — κυρίαν Αἰκατερίνην Διακροῦδη. Ἐλλείποντες ἀριθμοὶ ἀπεστάλησαν. Βεβαίωθητε, ὅτι τὰ «Ἐκλεκτὰ» ἀποστέλλονται ὑμῖν τακτικώτατα. — Διδάσκω. Τὸ περιεχόμενον ἐλάδατε, βεβαίως; ἡμεῖς ὅμως ὄχι. — κκ. Ἡλίαν Α., Ἰωάννην Φ., Μιχαὴλ Κ. Σ., Ἄγγελον Δ. εἰς Σῆρον. Παρακαλεῖσθε, ὅπως ἐξοφλήσετε τὴν συνδρομὴν σας διὰ τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», τῷ ἀνταποκριτῇ ἡμῶν κ. Ἐμ. Βενιερέλλῃ, εἰς ὃν, ἀδίκως ἀρνεῖσθε, ἐνῶ ἐπανειλημμένως σᾶς παρεκάλεσε πρὸς τοῦτο. — κ. Κ. Γιαννοπούλου, ταμίαν. Ἐνεγράφητε. Ἀπεστάλησαν δὲ, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας, τὰ ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου ἐκδοθέντα φύλλα. — κ. Ἄδ. Κ. Ἰωαννίδην. Φρ. 51 μετὰ τῶν ταχυδρομικῶν. Κυπριακὰ γραμματόσημα ἀπαράδεκτα. Ἀποστολὴ χρημάτων διὰ Ση. κ. — Ἰω. Ράκ, ἀνθυπολ. Ἀπεστάλησαν κ. Διον. Φ. Κούρτσουσαν ταμ. Ἰον. Τραπεζ. Ἐνεγράφητε, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας, καὶ ἀπεστάλησαν τὰ φύλλα ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 424. — κ. Π. Κατσούλην. Ἐπιταγὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Εἰς λησὸν 2.60. — κκ. Ἀδελφούς Ν. Κορώνη. Ἀπεστάλησαν, ἀντίτιμον ἐλήφθη εἰς γαλλικὰ Γραμματόσημα. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Δ. Παναγιωτόπουλον. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν — κ. Π. Γριτζάνην. Συναλλαγματικὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν «Ἐλ. Βιβλιοθήκη» λαμβάνετε. Ἐγράφαμεν.

Εὐρίσκονται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν :

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΠΑΡΕΡΓΑ

Θ ΑΦΗΝΤΟΥΛΗ

Α'

ΝΑΘΑΝ Ο ΣΟΦΟΣ

Μετὰφρασις ἐκ τοῦ γερμανικοῦ

Μετὰ εἰκονογραφίῶν.

Τιμᾶται δραχ. 3 (ἐλεύθ. ταχυδρ.) ἀντὶ τῆς ἀρχικῆς 5.

Β'

ΤΑ ΚΡΗΤΙΚΑ

Ἰδαί Ἀλκαταί.

Τιμῶνται δρ. 1 (ἐλεύθ. ταχυδρ.) ἀντὶ τῆς ἀρχικῆς 2.